

SENTEZ

12 - 13

Artan Polis Şiddeti ve Yeni Normal! BİZİM NORMALİMİZ GEZİ'DİR!

Kapitalist emperyalist sistem ağır bir ekonomik kriz içindedir ve salgın bu krizi derinleştirmiştir. (Uluslararası Çalışma Örgütü tarafından salgında dünya çapında

çalışan 6 gençten birinin işsiz kaldığı açıklandı.) Krizin derinleşmesi tıpkı Floyd gibi en başta Afro-Amerikalılar, Hispanikler gibi Amerikan toplumunun "en alt" ve çalışan kesimini vurmaktadır.

Hem ekonomik kriz hem de virüs salgını en çok bu kesimleri etkilemektedir. Ekonomik krizin ve virüsün sınıf-sallığı bir kez daha kendini göstermiş durumdadır.

özgür gelecek

pêşeroja azad

Ücretsiz

Gerçekler Devrimcidir

2 - 15 Haziran 2020

15 Günlük Devrimci Gazete | Sayı 213

www.ozgurgelecek18.net

Dijital Baskı

HALK İSYANLA NEFES ALIR!

Marco Di Gloria

EMEK

5

Gratis'in Normali: "Kendine Güzel Bak" ama İşçilere Değer Verme!

Sabancı, gözüpek ve cesur bir patron (mu?). Büyülü sözlere bakılırsa, evet. Ancak Gratis'in 5 binden fazla çalışanından birine sorduğunuzda, Sabancı ve Gratis'inin tüm parlak pulları tek tek dökülüyor.

YORUM

19

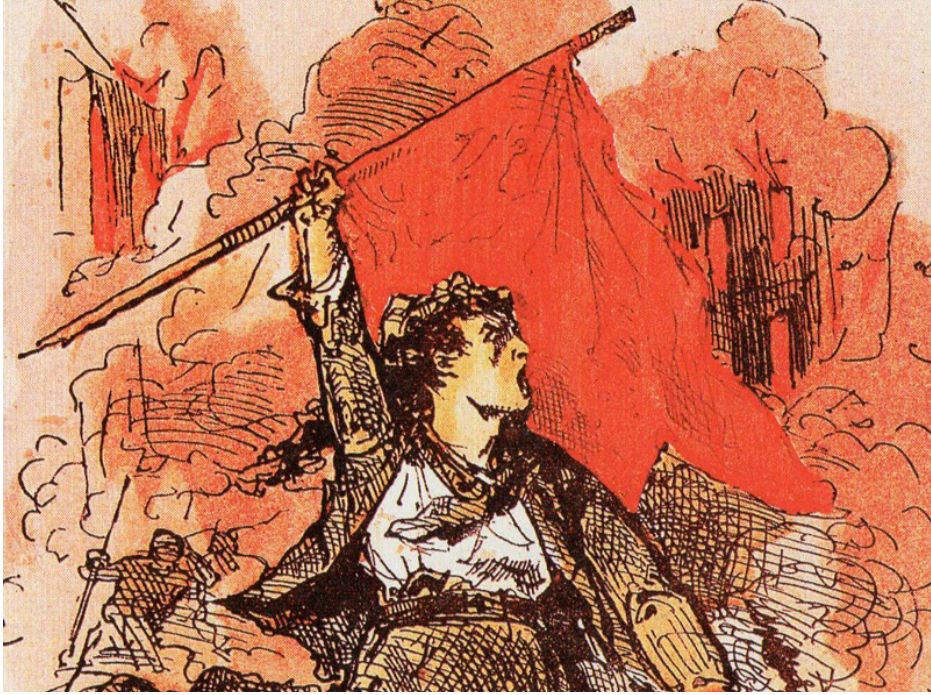
Suriye'ye Kısa Bir Ara, Sıra Libya'da!

Üst başlığın pandemi olduğu günlerde dahi, alttan alta Ortadoğu'ya müdahaleler kesintiye uğramamış, tersine yeni gelişmeler ve gerilimler baş göstermişti. Bu gelişmelerin yaşandığı yerlerden biri de Libya. İşgalci, sömürgeci devletlerin ülkeyi ve bölgeyi şekillendirme çabaları bu süreçte, Ortadoğu'nun karmaşıklığına yaraşacak biçimde çeşitli.

Yenilenmek ve İhtisaslaşmak!

Coğrafyamızda egemenlere karşı verilen mücadele oldukça eskilere dayanır. Ancak mücadelenin kendisini büyütüp gelişmesi ve geniş yığınlarla birleşerek egemenlere istenilen darbeleri vurabilmesi sadece kısıtlı zamanlara denk gelir. Bu durumun birbirini tamamlayan birçok yanından bahsedilebilir fakat konuyu uzatıp insanları yormadan meramımızı anlatmak istediğimizden biz konunun en öne çıkan iki yanına dikkat çekmek istiyoruz.

Bunlardan birincisini başlıkta da ifade ettiğimiz gibi yenilenmek oluşturuyor. Coğrafyamız ezilenlerinin mücadelesine önderlik etme iddiasında olan neredeyse bütün anlayış ya da yapıların, yenilenmekle, yinelemek fikrini birbirine karıştırdıklarından dönüp dolaşıp aynı noktaya geldiklerini yaşanan mücadele pratiğinden biliyoruz.

Bunun iki temel nedeni var: Birincisi; kişiliklerde yenilenememek.

İkincisi de konuyu sağlıklı biçimde özümseyememekten kaynaklı yaşamda tekrara düşmektir. Diğer adıyla yinelemektir. Bu büyük iki zaafımızdan öne çıkan kişilikte yenilenmenin öyle ha deyince başarılabilir bir şey olmadığını yaşanan asırlara dayanan mücadele süreçlerinden ve yakın zaman pratiklerinden biliyoruz.

Bunun uzun erimli bir mücadele olduğunu ve sınıflı toplumun varlığını sürdürdüğü sürece de var olmaya devam edeceğini, usta gördüğümüz dehalar bize öğretmişti. Yaşadığımız on yıllara dayanan sosyal pratikte ustaların bu öngörülerini defalarca ispatlayan örneklerle doludur. Hatta sosyalist sistemden geriye

dönüşlerin en büyük sebeplerinden biri de bu büyük zaaf ya da kolay tedavi edilemeyen hastalıktır.

Yapılması gereken içinde yaşadığımız toplumun bizdeki yansıması olan gerici yanlarımıza karşı uyanıklığımızı elden bırakmadan mücadele edip kendimizi aşma çabası içinde olmamızdır. Bu mücadelede başarılı olmanın en önemli silahı; önceliği dürüst olmak koşuluyla MLM'yi bir dogma değil bir eylem kılavuzu olarak kavrayıp somut koşulların gerekliliklerine uygun olarak hayata uyarlamak; yaptığımız pratiklerden ders çıkarmak, varsa kusur ve yetmezliklerimizin mütevazı bir şekilde özeleştirisini yaparak yolumuza daha bilin ve olgun bir tarzda devam etmektir.

Emek, bilgi ve inandığımız değerlerde ısrar, bu hastalıklı halimizin aşılmasında en önemli silahtır. Bu silahlara da ancak bilinç sığınaklarımızda yapacağımız güçlü yığınlarla sahip olabiliriz.

Yukarıda altını çizdiğimiz birinci kusurlu halimizin aşılmasının ikinci nedeni de; ihtisaslaşmamak oluşturuyor. Diğer adıyla yaptığımız işlerde ustalaşmamak, dallarımızda belli bir uzmanlaşma seviyesine gelmeden boyumuzdan büyük şeylere girişmemizdir.

Öncelikle içinde yaşadığımız sistemin insanı eğiten ve kendi felsefesi temelinde de olsa belli bir uzmanlık kazandıran eğitimi küçümseyen anlayışımızdır. Bu sakat anlayış; sınıf mücadelesine katılan kadroları hem eğitim yönünden altyapıdan yoksun bırakmış hem de kitlelerden zamansız kopmalarına sebep olmuştur. Eğitim durumunu zorunlu olmadan yarım bırakan bir kadronun kitleleri ilerici temelde eğitmesi

Mücadele hayatın her alanında sürüyor. Bizlerde bu mücadelede adım adım gelişip ilerlemek istiyorsak yenilenmek ve her dalda ihtisaslaşp ustalaşan kadrolara sahip olmak zorundayız.

ve değiştirip dönüştürmesinin bizim gibi geri toplumlarda oldukça da zor olduğunu yaşadığımız uzun yılların pratiğinden görüyoruz. Bir gerçeği doktor, avukat ya da öğretim görevlisinin topluma anlatmasıyla bir işçi ya da köylünün anlatmasının toplum üzerindeki etkilerinin yaratmış olduğu farkı hepimiz yakından biliyoruz. Bu yüzden kitleleri bilinç yönünden donatacak kadrolarda ancak belli dallarda uzmanlaşmış, altyapısı güçlü önder kadrolara ihtiyaç vardır.

Mesleğinde uzmanlaşmış kadrodan yoksun bir hareket, kendi eliyle mücadele alanlarını sınırlar ve kitlelere ulaşacağı kanalları tıkar. Bugün sağlık, hukuk, eğitim, basın vb. alanların da hangi siyasal hareketin iç açıcı durumundan bahsedilebilir ki? Bu olumsuz durumun esas sorumlusu mücadelenin belli biçim ve alanlarını neredeyse fetiş haline getiren yanlış kadrolaşma politikasıdır.

Coğrafyamızın radikal sol geleneği mesleklerinde uzmanlaşmış ehliyet ve liyakat sahibi kadrolar yönünden fakir bir haldedir. Bu yanlış politikalar düzeltilmeden mücadelenin her alanından varlık göstermeleri ve demokratik mevzilerde güç sahibi olmaları olanaklı değildir. On yıllardır izlenen bu sakat yaklaşımlar mevzilerin reformist, revizyonist ve ekonomistlerin denetiminden kurtarılmasına olanak sunmuştur. Bugün bu mevzilerin 20 yıla yaklaşan ceberutlukta geçmiştekilerini aratan AKP iktidarı tarafından tüm kuşatmalara rağmen ele geçirilememesi bunların önemini anlamamız için yeterlidir.

Mücadele hayatın her alanında sürüyor. Bizlerde bu mücadelede adım adım gelişip ilerlemek istiyorsak yenilenmek ve her dalda ihtisaslaşp ustalaşan kadrolara sahip olmak zorundayız. Bunu başaramayan hareketler ne iktidar olabilirler ne de aldıkları mevzileri koruyabilirler.

Tutsak Partizan Veli Özdemir'in sağlık sorunu giderek büyürken hapis hane yönetimi Özdemir'in hastane randevularını iptal ediyor.

Tutsak Partizan Veli Özdemir'in Sağlık Durumu Kötüleşiyor

Tekirdağ 1 No'lu F Tipi Hapishanesi'nde bulunan tutsak Partizan Coşkun Akdeniz, gazetemize 20 Mayıs'ta ulaşan mektubunda, salgın ile birlikte hapishanedeki anti-demokratik uygulamalara ve beraber tutsak bulunduğu Tutsak Partizan Veli Özdemir'in sağlık durumuna ilişkin bilgi verdi.

Hapishanede hak gasplarının yaşandığını söyleyen Akdeniz, tutsakların sohbet, spor ve kütüphane etkinliklerinin yasaklandığını, mektup ve faksların bekletilmediğini, bu bekleme durumunun gazete ve dergi temininde daha uzun sürdüğünü ifade etti. Ayrıca hastaneye sevklerin "acil" durum olmadıkça yapılmadığını ve bu durumun tutsaklar açısından ciddi bir sıkıntıya yol açtığını belirten Akdeniz, bu nedenle yoldaşı Veli Özdemir'in de sağlık durumunun kötüleştiğini söyledi.

Akdeniz, mesajın devamında Veli Özdemir için hastaneden randevu alındığını, ancak randevunun iki kere iptal edildiğini ve bunun hapishane yönetiminden kaynaklı olduğunu belirtti. Yaşanan durumu Sağlık Bakanlığı, savcılık gibi kurumlara yazılı olarak ilettiklerini, ancak geri dönüş alamadıklarını ifade eden Akdeniz, durumun gündemleşmesi için İHD ve TTB'ye yazdıklarının bilgisini verdi. Akdeniz, son olarak Veli Özdemir'in sağlık sorunundan endişe ettiklerini ve tedavi olmazsa durumun daha da kötüleşeceğini ifade etti.

Emperyalizmin Normali Kriz, Ezilenlerin Direniş ve İsyandır!

Yeni tip Koronavirüs dünyayı tehdit etmeye devam ederken, hayatta hızlı bir şekilde “normalleşmeye” başladı. İngiltere, ABD ve Avrupa’da vaka sayısında azalma eğilimi görülürken; Brezilya ve Rusya virüsün ölümcül gerçekliğini hala çok sıcak bir şekilde yaşıyor. Bilim insanlarının salgına yönelik ikinci dalga uyarılarına ve gerekli önlemlerin alınmasına yönelik çağrılarına rağmen pek çok ülke kısa sürede “eski” normaline dönmüş bulunuyor.

Salgın tehlikesinin esas olarak sürmesine rağmen alınan kararların sermayenin ihtiyaçları doğrultusunda şekillendiği çok açık. Sürü bağışıklığı, tüm dünyada devletlerin ortak bir politikası olarak yaşam buluyor. Uluslararası sermayenin her fraksiyonu bir an önce harekete geçerek rakibi karşısında üstünlük sağlamaya çalışıyor. Öte yandan Covid-19’la birlikte gerek küresel tedarik zincirinde gerekse de üretimde yaşanan kriz, emperyalist kapitalizmi salgına rağmen normalleşme çağrılarını zorluyor. Pandemi içinde bulunduğu küresel krizi, maskeleyerek adına bir fırsata çeviren sermaye için yeni normalin, salgın öncesi koşullar olmadığı çok açık. Salgın boyunca yürürlüğe sokulan uygulamalar ve geleceğe dair ortaya konulan projeler de kapitalizmin, pandemi sonrasında ezilenler için son derece karanlık bir dönemi hedeflendiğini gösteriyor.

2019’u, yerkürenin dört bir yanında direniş, eylem ve isyanlarla geçiren kitleleri evlerine kendiliğinden hapseden salgının kapattığı perde şimdi yeniden açılıyor. Neo-liberal politikalarla çökertilen, işlevsiz hale getirilen sağlık sistemleri karşısında haklı bir endişe duyan, eve kapanan kitleler şimdi yeniden sokakta. Ezilenler, “hiçbir şeyin eskisi gibi olmayacağını” vaaz eden sermayeyi haklı çıkarırcasına bu kez daha öfkeli, daha dirençli ve azimli bir şekilde yeniden meydanları mesken tutuyor. Pandemiyle verilen reklam arasında, işsizlik yoksulluk, sefalet ve açlıkla biledikleri öfkelerini kuşanan isyancı kitlelerin, hesap soran sloganları yükseliyor alanlardan. Pandeminin yarattığı sis bulutlarının dağılmasıyla, ezilen kitleler yüzünü güneşe, direniş ve isyana döndü.

Sudan’da Mayıs ayının sonlarında Batı Kurdufan eyaletinde Babanusa kasabasındaki yakıt dağıtımında yaşanan adalet-

sizlikler fitili ateşleyen kıvılcım oldu -ki polisin silah kullandığı eylemlerde halk, hükümet binalarını yaktı. Sudan yakıt, un ve ekmek talebinin başka bir deyişle açlık isyanlarının ilk duraklarından biriydi.

Aynı dönemde, geride kalan yılı eylem ve direnişle, kıyasıya bir mücadele ile geçiren Hong Kong’tan yeniden slogan sesleri yükselmeye başladı. Çin emperyalizminin Hong Kong’a yönelik sömürgeci, ilhakçı politikalarının somutlandığı ve 28 Mayıs’ta Çin Parlamentosu tarafından onaylanan ulusal güvenlik yasa tasarısına karşı gelişen direnişle siyasi atmosfer kısa sürede pandemi öncesine döndü. Çin emperyalizmi tıpkı diğer muadilleri gibi Covid-19 sonrasında kendince yeni bir normal tasarlıyordu. Hong Kong halkı da sergilediği direnişle bunun karşısında ezilenlerin normalini bir kez daha direnişle ortaya koydu.

Dünyanın en gelişmiş merkezleri olarak lanse edilen kapitalist ülkelerde yaşanan trajediler; yoksulların, işsizlerin salgın karşısında adeta ölüme terk edilmesi ezilenlerin büyük bir öfke biriktirmesine neden oldu. Salgında en fazla can kaybının yaşandığı, sürecin en ağır ilerlediği ve sürü bağışıklığının başka bir deyişle “**bir rakınız evsizler, sağlık güvencesi olmayanlar ve yoksullar ölsün**” politikasının yaşam bulduğu ülkelerde öfkenin katlandığı da bir gerçek. ABD’de 26 Mayıs’ta 46 yaşındaki George Floyd’un Minnea-

Chiara Lorenzon

“Nefes alamıyorum” çığlığı, salgınla birlikte hayat damarları iyice kesilen, daha fazla yoksullaştırılan ve yoksunlaştırılan; işsizlik ve sefalet bataklığına itilen milyonların durumunu net bir şekilde ifade ediyor.

polis kentinde, elleri kelepçeli, silahsız ve herhangi bir tehlike arz etmemesine rağmen onlarca insanın gözü önünde açıkça katledilmesi, bahsini ettiğimiz bu öfkeyi tetikleyen bir kıvılcım oldu.

George Floyd’un öldürülmesi, Türkiye’de Gezi Parkı’nda ağaçların kesilmesine benzer bir etkiyi yarattı, bu bardağı taşıran son damla oldu. Polis vahşeti ABD genelinde sömürüye ve adaletsizliğe yönelik bir isyana dönüştü.

Eylemler, bir yandan siyahlara yönelik beyaz ırkçı politikalarla karşı tepkiye diğer yandan Trump yönetiminin uygulamalarına karşı anti-faşist bir direnişe ev sahipliği yaptı. İsyancı kitleler, Trump’a, onun iktidarında siyahlı, göçmenlere, kadınlara ve LGBTİ+’lara yönelik düşmanca uygulamalara yönelik tepkisini ortaya koydu; bankalar yakıldı, karakollar ateşe verildi, AVM’ler yıkıldı. Trump, orduyu göreve çağırarak, 25 eyalette sokağa çıkma yasağı ilan etti ve isyanı bastırmaya çalışıyor. Ancak bugünkü isyanı açığa çıkaran çelişkiler son derece keskin ve giderek derinleşiyor! Bu da direniş ve isyanlarla önümüzdeki günlerde daha sık karşılaştığımız anlamına geliyor. İsyanda öne çıkan, “**Adalet yoksa barışta yok**” talebi direnişin politik karakterini ve niteliğini ortaya seriyor!

“Nefes alamıyorum” çığlığı, salgınla birlikte hayat damarları iyice kesilen, daha fazla yoksullaştırılan ve yoksunlaştırılan;

işsizlik ve sefalet bataklığına itilen milyonların durumunu net bir şekilde ifade ediyor. Diğer yandan bu şiar Sudan’dan Cezayir’e, Mısır’dan Irak’a; Gürcistan’dan Türkiye’ye, Yunanistan’dan İtalya’ya; İspanya’dan İngiltere’ye kadar yerkürenin dört bir yanından ezilenlerin, bugün içinde bulunduğu tabloyu tüm çıplaklığıyla ifade ediyor.

Salgın sonrasında dünyanın ezilenleri için inşa edilmek istenen yeni normal kuşku yok ki onları daha fazla nefessiz bırakacak, hedef tahtasına koyacak. Bu dünyada 2019 boyunca kıyıları dövmekten vazgeçmeyen isyan dalgasının yeniden harekete geçeceğine işaret ediyor!

Salgın, krize neden olmadı onu tetikledi!

Tamda burada salgının emperyalist kapitalist sistem üzerinde yarattığı etkiye dair yürüyen tartışma önem kazanıyor.

Kimi liberal ve burjuva ekonomistlerin, iddia ettiği gibi sistemi krize sokan pandemi mi oldu yoksa salgın, düzenin uzunca bir süredir içinde bulunduğu bunalımı deşifre mi etti? İlkini savunanların aynı zamanda bugün açığa çıkan korkunç tablodaki sorumluluklarından kaçtığı açık.

Hatırlayalım; 2008-2009’da finans krizini devletlerin karşılıksız para basması, bütçe açığı verme ve borçlanma yoluyla atlatan, öteleyen uluslararası sermaye, krizi 2010’dan itibaren devletlerin mali krizine dönüştürdü. Krizin ilk döneminde,

Çin, Brezilya, Rusya, Hindistan, Güney Afrika ve Türkiye krizinden yararlanarak yüksek büyüme hızlarına ulaştı. Ancak 2013'ten sonra bu durum tersine döndü. ABD merkez bankası FED, önce karşılıksız para basmayı durdurdu ardından da faiz yükseltmeye başladı. Sermaye akımlarının ters yöne dönmesiyle Rusya, Brezilya, Türkiye, Arjantin, Güney Afrika ve benzeri ülkeler, farklı tempolarda hızlı büyümeden ekonomik daralmaya geçtiler.

2019'da, Çin, Hindistan, Almanya, Büyük Britanya ve diğer ülkelerdeki otomobil satışlarında büyük bir düşüşle başlayan üretim krizi sonucunda imalat sektöründe ciddi düşüşler yaşandı. Makine, ekipman, otomobil ve hammadde ihraç eden ülkeler için ciddi sonuçları olan Çin sanayi üretiminin büyüme hızında çok keskin bir azalma oldu.

Eylül 2019'da bir kez daha Wall Street'te likidite krizi yaşandı. Bu ciddi bir krizdi ve ABD Merkez Bankası, piyasaya yüz milyarlarca dolar enjekte ederek müdahale etmek zorunda kaldı. 2019'da ancak yüzde 1,4 büyüme sağlayan AB'de 2020 ve 2021'de büyümenin olması beklenmiyordu. Almanya, 2020'ye resesyona girmiş, büyüme oranı (0,4) sıfıra yaklaşıyordu. Fransa'da büyüme oranı yüzde 1,3'te kalmıştı. Keza dünyanın en büyük ekonomilerine sahip ABD'de yüzde 1,9, Çin'de yüzde 6,1, Japonya'da yüzde 0,9 oranında büyüdü ancak büyüme oranı önceki yıllara göre düştü.

Henüz ortada korona salgını yokken, 2020 ve 2021'e dair yapılan projeksiyonlarda daralmanın ve durgunluğun devam edeceği belirtiliyordu.

Yine hatırlanacağı üzere, Ocak 2020'de Dünya Ekonomik Forumu tarafından 50.'si düzenlenen Davos zirvesinin ana teması, **"Paydaş Kapitalizmi"** olarak ilan edilmiş ve hissedarlarla şirket yöneticileri, işçiler, tüketiciler vb. paydaşlar

başlığı altında birleştirilerek aralarındaki çıkar birliği olduğu ilan edilmişti. Bu, kapitalizmin krizini işçi sınıfı ve emekçiler, orta ve küçük burjuvaziyle paylaşması başka bir deyişle krizin yükünü bu kesimlerin üzerine yıkmak istediği anlamına geliyordu.

Sözün özü, Koronavirüs salgını, Şubat 2020'nin son haftasında patlak veren ve hala devam eden borsa krizinin gerçek nedeni değil sadece onun tetikleyen bir kıvılcımdır! Bu tespit aynı zamanda Covid-19'u, TC devletinin krizin sorumlusu olarak üzerine attığı suçtan beraat ettirmiş oluyor. Covid-19 en fazla, TC için **"Güçlü ekonomi"** balonunun daha hızlı inmesine neden olmakla suçlanabilir.

İşyan dalgası büyüyor; yeni Geziler kıyılarımızı dövecek!

Ayrıca salgının geniş emekçi kesimlerde yarattığı yıkım ve sonucunda açığa çıkan öfkenin büyümesinde ciddi bir katalizör işlevi gördüğü söylenebilir. Bu işlev, gerek iktidarın ezilenler üzerinde inşa ettiği hegemonyanın çözülme hızında gerekse de iktidar içi güç dalaşı ve re-organizasyonun çapı ve şiddetinde karşılık bulmaktadır.

Yaşananlar, 31 Mart yerel seçimleriyle birlikte AKP-MHP faşist ittifakı için sonun başlangıcı olan bir rotaya girildiğine yönelik analizleri haklı çıkarmaktadır. Nitekim seçim sonrasında **'yenilmez'**, **'hikmetinden sual olunmaz'** tek adama rağmen parti çalışmalarına başlayan Davutoğlu ve Babacan'ın çıkışları gelinen aşamada, AKP iktidarının altını boşaltacak, kitlesini tehdit edecek bir yörüngeye doğru hızla ilerliyor. Bu yolculuğun ivmesini, kuşku yok ki salgının tetiklediği ekonomik, sosyal ve siyasal sorunlar başka bir deyişle ezilenler ile egemenler arasındaki çelişkiler belirliyor.

Salgını, **"Sermayeye kalkan, Kürde kayyum, halka kolonya"** politikası ile

AKP-MHP bloğu, kitle tabanı eridikçe, çaresiz kaldıkça daha fazla saldırganlaşmakta; kontrgerillanın açıktan devreye sokularak toplumun korkutulması, hizaya getirilmesi adına zulmünü katlamaktadır.

karşılayan iktidar, çıkardığı tüm gürültüye, ana akım medyanın borazanlığına ve elindeki devlet aygıtına rağmen çözülmeye bir türlü engel olamıyor. Değişik siyasal meşrepten çok sayıda araştırmacının ortaya koyduğu göstergelerin ortak noktası, AKP-MHP bloğuna yönelik geniş emekçi kitlelerde büyük bir güvensizlik ve kırılma yaşandığına dairdir.

R.T. Erdoğan'ın **"gönül seferberliği başlatıyoruz"** adı altında parmak bastığı kanayan yara tam da budur. Bunun kısa sürede, zaten çoktandır devlet partisine dönüşmüş bulunan AKP-devlet marifetiyle tersine çevrilmesi zor görünmektedir. Nitekim kitlelerin, devletin türlü uygulamalarına yönelik tepkisi onunla özdeşleşen AKP iktidarına doğrudan yönelmektedir. Babacan ve Davutoğlu'nun normalleşme adımlarıyla birlikte giderek el ve ses yükselten çıkışları da, dipteki akıntının şiddetine işaret etmektedir.

AKP-MHP ittifakının, olası bir erken seçim öncesinde Davutoğlu ve Babacan'ın önünü kesmeye dönük hamlelere tenezzül etmesi de durumun vahametini gösteriyor. Bu noktada olası bir erken seçimin AKP/Saray rejimi için daima masada hazır bekletildiği bilinmelidir. Diğer yandan gelinen aşamada seçime ancak kazanmak için gidileceği de akıldan çıkarılmamalıdır. Zira aksi bir durum AKP ve küçük ortağı MHP için felaket anlamına gelecektir. Olası bir erken seçimin, 7 Haziran sonrası bir darbeyle gündeme getirilen ve OHAL koşullarında gerçekleştirilen 1 Kasım sürecinin genel karakterini taşıyacağı bilinmelidir. Olası bir erken seçimde, AKP-MHP bloğunun devlet aygıtının gücünü sonuna kadar kullanmaktan, her türlü provokasyonu yapmaktan; gözaltı tutuklama ve fiili olarak OHAL'de dâhil olmak üzere baskı politikalarını yaşama geçirmekten çekilmeyeceği bilinmelidir.

Erken seçim hususunda üzerinde durulması gereken temel nokta, CHP'nin rakibinin tüm hukuksuzlukları, keyfiliği ve gaddarlığına rağmen takındığı akl-ı selim duruştur. Bu, başka bir yonden AKP iktidarının uzatmaktan, ona yol vermekten

başka bir anlama gelmiyor. AKP iktidarına karşı toplumda biriken öfke, CHP'nin yarattığı rüzgârla sandığa gömülme isteniyor. Sandık ve seçimi, hiç kimse için bir anlamı kalmayan anayasal haklar üzerinden tartışmanın ezilenler açısından bir anlamı yoktur. Seçimleri, AKP iktidarının derinleştirdiği sömürü ve zulüm düzenine karşı mücadelenin sokakta, fiili meşru mücadele temelinde yükseltilmesi bağlamında ele almak ve tartışmak gerekiyor.

Aksi bir tutum, AKP-MHP iktidarının ömrünü uzatmaktan başka bir işe yaramaz.

Nitekim artan baskı ve şiddet, büyük bir sıkışma hali yaşadıklarına işaret ediyor. Salgın boyunca emekçilere yönelen polis-bekçi şiddeti; pandemi koşullarında aralıksız sürdürülen kayyum saldırısı, T. Kürdistanı'nda özellikle de kadınlara yönelik baskı ve tutuklamaların söylediği budur. Tüm bunların ortasından yükselen; insanlık onurunu, devrimci- demokratik ve yurtsever güçlerin direniş hafızasını, onurunu hedefleyen mezarlara, mezarlıklara yönelik aşağılık saldırılar da cabasıdır. Aydın, yazar ve sanatçılara yönelik açık tehditler de bu sıkışma halinin göstergesidir. Öte yandan AKP iktidarı, bu zulüm cenderesiyle, pandeminin arkasına sığınan Türk sermayesinin, emek rejiminin örgütlenmesinde adeta yeni bir kast sistemini andıran ortaçağ karanlığını, Nazi toplama kamplarını hayata geçirmesi için **"sahayı"** temizlemeyi planlıyor!

AKP-MHP bloğu, kitle tabanı eridikçe, geniş emekçi kesimler cephesinde rıza üretmekte çaresiz kaldıkça daha fazla saldırganlaşmakta; kontrgerillanın açıktan devreye sokularak toplumun korkutulması, hizaya getirilmesi adına zulmünü katlamaktadır. Ancak toplumlar tarihi göstermiştir ki zulmün olduğu yerde isyan meşru ve kaçınılmazdır.

ABD'de Trump yönetimin temsil ettiği düzene yönelen öfke de bunu anlatmaktadır. Gezi İsyanı'nın tamda 7. yıldönümünde, isyancı kitleleri sokağa döken çelişkiler coğrafyamızda da fazlasıyla sıcaktır. Çeşitli boyutlarıyla kendini hissettirmeye başlayan ve yüzeye vuran öfke dalgasının önümüzdeki günlerde kıyılarımızı daha şiddetli döveceğine şüphe yok.

Ancak asıl olan bunun içinde çelik disiplimli, öznelikten ve subjektivizmden arınmış bir proleter hareketin varlığıdır. Bugünkü görev, bu bağlamda ideolojik, politik ve örgütsel yetmezliklerimize daha fazla savaş açmak; örgütümüzün niteliğini yükseltirken, sınıf çalışmasına daha fazla yoğunlaşmak, emek eksenli politikalarda daha güçlü adımlar atmaktır!

Tarımın Tasfiyesi ve Koronavirüs Pandemisi!

Türkiye gibi bağımlı ülkelerde hiçbir ekonomik ve siyasi politika, emperyalist-kapitalist sistemden bağımsız değildir. Dolayısıyla iktidarın tarıma yönelik temel politikası, üretimden pazarlamaya dek tüm süreç emperyalizmin isteklerine göre şekillenmektedir. İçinde bulunduğumuz dönemde iktidarın tarım politikalarının temelini 24 Ocak kararlarıyla, Emperyalistlerin belirlediğini söyleyebiliriz.

Öyle ki özellikle 2000’li yıllarda uygulaması hız kazanan bu politikalarla beraber milyonlarca köylü üretmez hale getirilip, üretim dışına çıkartılmıştır. Yoksullaştırılan köylüler üretmez duruma getirilmesi, beraberinde tarım arazilerinin boş kalmasına neden olmuştur. Küçük üretim yapan köylüler, köylü aileler üretimi terk etmek zorunda bırakılırken, verilen desteklerle sayıları her geçen gün artan kar amaçlı tarım şirketlerine dayalı bir yapı oluşturulmaya çalışılmıştır. Dolayısıyla ile 2000’li yıllardan itibaren hızla köylülerin yoksullaştığı, arazilerini ve en iyi bildikleri işlerini kaybettikleri yani işsizleştikleri bir dönem olmuştur.

Üreticiler ülkemiz tarımının en temel sorunu olan ve çoğu ithalata dayalı yüksek girdi maliyetleri altında ezilmiştir. Girdi maliyetlerinin sürekli artışı bunun karşısında köylünün elindeki ürünün fiyatında aynı oranda artış sağlanamadığı için köylüler borç batağına girmek ya da geçimini sağlayamadıkları için üretimden kopmak zorunda kalmaları ve bunun sonucunda meydana gelen kırdan kente göçlerin artması ile birlikte üretimde kalabilen köylü sayısında ciddi oranda bir gerileme yaşanmıştır. 2002 yılında tarımdan geçimini sağlayan köylü sayısı yaklaşık 7,5 milyon kişi iken, 2018 yılı sonunda 4,5 milyon kişiye gerilemiştir.

2002’de 26 milyon 579 bin hektar olan tarım arazisi 2019’de 23 milyon 94 bin hektara kadar düşmüştür. Buna göre tarım alanları 18 senede yüzde 12,3 azalmıştır. Tarımın istihdamdaki payı; ekonomik kriz dönemlerinde sanayi, hizmet sektörlerindeki daralma sonucu tarım sektörüne dönüşün yaşandığı yılların dışında sürekli olarak azalmaktadır. 2002 yılında tarımın istihdamdaki payı %34,9 iken, 2018 yılı sonunda % 17,3’e düşmüştür.

Kendi kendine yeten ülkeden dışa bağımlılığa!

Türkiye’deki iktidarların tarım konu olduğunda ağızlarından çıkan ilk cümle çokça duyduğumuz artık söylendiğinde aynı etkiyi bırakamayan kendi kendine yetebilen ülke yalanıdır. En son Tarım ve Orman Bakanı Bekir Pakdemirli “Türkiye ithalatçı değil ihracatçı bir ülke, kendi kendine yeterli bir ülkedir.” Evet, kaynak bakımından etkin verimli bir şekilde kullanıldığında bu gerçeklik ortadadır. Lakin on yıllardır devam eden tarımı çökertme politikaları sonucunda o kendi kendine yetebilen ülke, samanı bile ithal eder duruma getirilmiştir. Son 15 yılda toplam 189 milyar dolarlık tarımsal hammadde ve gıda ürünü ithalatı yapıldı. Bu kapsamda 50 milyon ton buğday, 23 milyon ton soya, 16 milyon ton mısır, 12 milyon ton pamuk, 9 milyon ton ayçiçeği, 5 milyon ton pirinç ithal edildi. Pamuk ithalatına 20, buğday ithalatına 13,7, soya ithalatına 10, ayçiçeği ithalatına 5, mısır ithalatına 4, pirinç ithalatına 2,3 milyar dolar ödendi. ABD Tarım Bakanlığı’nın Nisan 2020 tarihli ‘Dünya Pazarları ve Ticareti Raporu’na göre, Türkiye Mısır ve Endonezya’dan sonra en fazla buğday ithalatı yapan 3 ülkeden biri durumundadır. Hayvancılıkta

Tarımın istihdamdaki payı; ekonomik kriz dönemlerinde sanayi, hizmet sektörlerindeki daralma sonucu tarım sektörüne dönüşün yaşandığı yılların dışında sürekli olarak azalmaktadır. 2002 yılında tarımın istihdamdaki payı %34,9 iken, 2018 yılı sonunda % 17,3’e düşmüştür.

da durum farklı değil. 2010 yılı Ağustos ayından bu yana 3,9 milyon büyükbaş, 2,8 milyon koyun-keçi olmak üzere toplam 6,7 milyon baş canlı hayvan ve 275 bin ton kırmızı et ithal edildi. İthalat için 7,1 milyar dolar ödendi.

Net olarak şunu söyleyebiliriz; Türkiye tarım ve hayvancılıkta özellikle belirli ürünlerde dışa bağımlı hale getirilmiştir, dışa bağımlı olduğu ürünler giderek artmaktadır.

Korona krizinden kıtlık krizine!

Covid-19 pandemisinin tüm dünyayı etkisi altına alması ile beraberinde uygulanan karantinalar, sokağa çıkma kısıtlamalarının yanında gıda kuyrukları ve boş kalan market rafları fotoğrafları hafızamıza kazındı. İnsanların yaşamına devam etmeleri için, gıdaya ulaşım tekrar önemli bir tartışma konusu oldu. Bununla birlikte kıtlık tartışmaları başladı. Özellikle tarımsal üretimden kopuk ülkelerde, yani bu ürünleri ithalat yolu ile karşılayan dışa bağımlı ülkelerde, diğer ihracat yapan ülkelerin içe kapanması ve bazı tarımsal ürünlerin ihracatına yasak ya da kota uygulamaya başlaması ile birlikte hem gıda bulunabilirliği hem de gıda fiyatlarında fahiş artış tartışmalarını beraberinde getirdi.

Tüm bu tartışmalarla beraber Cumhurbaşkanı Erdoğan’ın Covid-19 ile mücadele için açıkladığı ‘ekonomik istikrar paketi’ üretici köylü ve tarım yine yok sayıldı. “Ekilmedik toprak kalmayın” söyleminin yanında; uçak bileti KDV indirimi, otellerde konaklama vergisinin ertelenmesi, inşaat şirketleri daha çok ev satsın diye kredi kolaylığı sağlanması gibi bir dizi patronlara yönelik destekleme varken üretici köylü için hiçbir desteklemenin olmaması meseleye nasıl yaklaşıldığının göstergesi olarak karşımıza çıkmaktadır.

Elbette bu bakış açısı yukarıda değindiğimiz politikalarla bağımsız değildir.

Pandeminin açıklandığı dönem ülkemizde birçok ürünün ekim ve dikim aylarına gelmesi ve bununla beraber köylülere hiçbir desteğin verilmemesi zaten birçok sorunla boğuşan üretici köylülerin durumunun daha da kötüleşmesini beraberinde getirmektedir. İlk elden alınan pandemi tedbirleri kapsamında 65 yaş üstünün sokağa çıkma kısıtlaması çoğu yerde üretimde bulunan köylülerin yaş ortalamasının yüksek olması, var olan virüse karşı tarımsal alanda hiçbir önlem alınmaması nedeni ile üretimden kopmalarına neden olmuştur. Bunun yanında ülkemizde tarımsal faaliyetlerin ana halkasından biri olan mevsimlik tarım işçilerinin var olan sorunlarına birde virüsün eklenmesi işçilerin yaşam koşullarını iyice zorlaştırdı. Mevsimlik tarım işçileri hiçbir önlem alınmadan güvencesiz bir şekilde virüs koşullarında çalışmak zorunda kaldılar. Ya da üretim alanına ulaşamayarak üretimden koptular.

Sağlıklı bir gıda ve tarımsal üretim için temiz toprak, hava ve suya ihtiyaç vardır. Temiz ve güvenilir gıda tartışmaları ile beraber iktidar yine kendi özünü yansıtarak krizi fırsata dönüştürmenin peşine düştü. Daha pandemiyin açıklandığı ilk haftalarda 305 maden sahası ihalesini resmi gazete de yayımladı. Virüs krizini maden şirketleri lehine fırsata çevirdiler ve ülke geneli pek çok tarım alanı, meralar maden şirketlerinin talan ve tahribatına açık hale getirildi. Başta tarım alanları, yer altı su kaynakları, meralar ve hayvancılık hatta balıkçılık yine şirketlerin kar hirsına feda edildi.

Temel sorun ülkemiz gibi ekonomisi üretimle büyümeyen ülkelerde dışarıdan alınan ürünlerin bedelinin artmasına rağmen dışarıdan alınmak zorunda bırakılmış olmanın sonucunda ve şimdi Covid-19 salgını gibi nedenlerle ihracat kısıtlamalarına uğrayan ürünlerin fazlaca olması yaşanacak krizlere işaret etmektedir.

Borçlarla yürüten ülkelerde üretmediği durumlarda gereksinilen ürünlere ödenecek dövizin bulunamaması nedeniyle iç piyasada yaşanacak fiyat artışlarının pazara yansımaları olacaktır. Devamında ise ilk önce düşük gelirli, yoksullar beslenme sorunları ile baş başa kalacaklardır. Önümüzdeki dönem ciddi bir gıda krizi ile karşı karşıya olduğumuzu göstermektedir.

Sermayenin Normali; İzole Üretim Üsleri ve İşçiye Elektronik Kelepçe

MÜSİAD'ın üretim için bir müjde olarak duyurduğu "izole üretim üsleri" yle, işçiler toplumdan izole edilerek çalışma alanlarıyla sınırlı kalan bir yaşamla özel bir tecrit uygulanmakta.

Pandemi dünya genelinde etkisini gösterirken Türkiye'de çeşitli önlemler adı altında sokağa çıkma yasağı ve #EvdeKal çağrıları gibi uygulamalar yapıldı. Bu kısıtlamalar sürerken sermayedarlar salgın riskine rağmen zorunlu ve acil ihtiyaçlar dışında da çarklarını döndürmek için işçi ve emekçileri canları pahasına öne sürdüler. Pandemi döneminde de üretime aralıksız devam eden işçi ve emekçiler başta sağlık hakları olmak üzere çeşitli saldırı ve hak gaspları ile karşı karşıya kaldılar. Salgın döneminde işçi ve emekçilerin "ücretli izin", zorunlu ve acil ihtiyaçlar dışında üretimin durdurulması gibi talepleri yok sayılırken, on binlerce işçi ve emekçi virüse yakalandı.

Mayıs ayında "normalleşme" adımları atılırken ve Haziran'la birlikte birçok kısıtlama kaldırılırken işçi ve emekçiler için değişen bir şey yok. Salgını fırsata dönüştüren sermaye ortakları, "normalleşme" sürecini de kendi krizini yönetmek için bir kalkan olarak kullanacağı aşikar. Sermayedarlar çarkları uğruna işçi ve emekçilere sömürü ve baskıyı daha da artırarak çeşitli uygulamaları yaşama geçirmeye hazırlanıyor.

"Çarklar dönsün" ısrarı, işçileri daha fazla sömürü demek...

Salgın günlerinde egemenler ve sermaye işbirliği ile "çarklar dönsün" ısrarı sürerken; inşaatı tamamlanan "izole üretim üsleri" ve işçilere "elektronik kelepçe"

gibi uygulamalar özel sömürü ve baskı biçimleri olarak sermaye ortaklarının yeni projesi olarak karşımıza çıkarılmakta.

Salgın riski üzerinden sömürü çarklarına adeta kılıf yaratan sermaye örgütü MÜSİAD, işçileri yaşamdan tecrit ederek sözde korunaklı izole alanlarda her koşulda aralıksız üretimi teşvik eden projeler peşinde. Yine beraberinde salgın döneminde zorunlu ve acil ihtiyaçlar dışında da üretime devam eden işçiler, salgının bulaş riskine karşın sağlıksız koşullarda çalıştırılma devam ediyor. Bugüne değin işçilerin talep ve koşullarını görmezden gelen Türkiye'nin en büyük patron sendikası MESS işçiler arasında sözde fiziksel mesafeyi sağlamak üzerinden işçilere elektronik kelepçe uygulamasıyla kölelik koşulları dayatılmaktadır.

MESS (Metal Sanayicileri Sendikası), Boni Global yazılım firması tarafından geliştirilen MESS-SAFE isimli cihaz ve uygulaması işçileri, işyerinde sürekli takip altında tutacak. İşçilerin boynuna takılan elektronik cipli alarmlı sistemle işçiler arasında sözde fiziki mesafeyi denetleme adı altında yapılan insanlık dışı bir uygulama işçilere dayatılmakta. Sermaye ve patronlar elektronik kelepçe uygulamasıyla işçiler üzerinde yarattığı baskı ve denetimle, işçilerin hak arama mücadelesi yürütmesi ve örgütlenmesi doğrudan engellenecektir.

MÜSİAD:

"Bu kriz bir fırsat olsun"

MÜSİAD ise "normalleşme için üretim hamlesi" olarak tanımladığı, "çalışma kampları" projesini duyurdu. 1000 ailenin ve yaklaşık 4 bin 500 kişinin yaşayabileceği şekilde tasarlanan izole üretim üsleri, ihtiyaç duyulduğunda dış dünyaya tamamen kapatılacak. İşçileri yaşamdan tecrit eden özel bir sömürü uygulaması olan bu projeyi "Bu kriz bir fırsat olsun" sloganlarıyla fırsatçılığını proje süslemeleriyle ilan etmekte. MÜSİAD'ın üretim için bir müjde olarak duyurduğu "izole üretim üsleri" yle, işçiler toplumdan izole edilerek çalışma alanlarıyla sınırlı kalan bir yaşamla özel bir tecrit uygulanmakta. İnşaatı tamamlanan ilk üs Tekirdağ'da 15 Haziran'da açılıyor. Bakanlıklardan izini alınmış 3 bölgede daha "izole üretim üsleri" açılacağı belirtilmekte. İkincisi İstanbul Hadımköy'de, üçüncüsü Hatay Hassa'da, son olarak dördüncü bölge de Karadeniz'de yer alacak. İşçilerin aileleriyle barınabileceği ve sağlık ihtiyaçlarının giderilmesi, üs'te bulunacak meslek liseleriyle kalifiye eleman ihtiyacını karşılanması, kreş ve anaokullarıyla kadınların işgücüne katılabileceği gibi olanaklarla sözde işçi ve ailesinin yaşam ve koşullarını iyileştiren bir sistemmiş gibi sunulmakta. Oysa özünde sermayedar ve patronların sömürü çarkını işçiler izole çalışma koşulları altında döndüreceği ve aynı zamanda kendisiyle birlikte ailesinin geleceğinin de ipotek altına alındığı işçinin emeğine ve dış dünyaya daha fazla yabancılaşacağı özel sömürü sistemi bir proje olarak sunulmakta. Çin'in tekelleşen sermaye üretim biçimi rol model alınarak, ucuz işgücüne dayalı işçilerin yoğun emek sömürüsüyle karşı karşıya kaldıkları bir çalışma döngüsünden bahsediyoruz. Sermayedarların talepleri doğrultusunda üretim açığını dengeleyecek esnek çalışma döngüsünde kamplara toplanan binlerce işçi yeme, uyuma gibi acil ihtiyaçları dâhil belirli sürelerle denetlenerek gün boyu üretime hazır olmak zorunda. Çin'den model alınan çalışma kamplarında çalışma koşullarının ağırlığı karşısında yüzlerce işçi intiharı yaşanmıştı. Bu sömürü çarkında sermayedarların kendi sömürü düzenini ayakta tutabilmenin hesapları

yapılarak işçilere insanlık dışı koşullar dayatılmaktadır. Bu kamplarda işçilerin ne mesaisi saatleri ne de sosyal-özel yaşamları için belirli zamanları mevcuttur. Dünyevi yaşamdan izole edilen işçiler günün 24 saati boyunca üretime hazır ve nazır tutulurken; sendikal ve siyasi örgütlenme olanaksız kılınmakta. İşçilerin karşı karşıya kaldıkları hak gaspları ve saldırılar karşısında, hak arama mücadelesini sürdürecekleri bir örgütlenme alanları neredeyse imkânsızken; izole edilen yaşamları içerisinde seslerini duyuramadıkları koşulda daha fazla sömürüye maruz kalacakları bir döngüden bahsedebiliriz.

Korona salgının devam ettiği günlerde fabrikalarında salgına karşı önlem alan MESS, bugün sözde işçiler arasında fiziksel mesafeyi koruma amaçlı işçilerin sürekli takip altında olduğu elektronik cip uygulamasıyla işçilere kölelik koşullarında çalışmayı dayatmaktadır. İzole üretim üs'lerini işçilerin yaşam alanı olarak tanımlayan MÜSİAD bu kamplarda işçileri kafa-kol emeği ile bir bütün sömürüp tutsak alırken, kampüste yer alan meslek liselerinde işçi çocuklarını kalifiye eleman olarak yetiştirip ucuz işgücüsüyle çalıştıracığı bir sistem kurmuş durumda.

MÜSİAD ve MESS tarafından salgın ve kriz dönemlerinde de üretimin korunaklı sürdürülebilirliğini teşvik etmek amacıyla "izole üretim üsleri" ve "elektronik kelepçe" uygulamaları birer proje olarak sunuldu. Bu uygulamalarla asıl hedeflenen; iş gücünün giderek ucuzladığı böylelikle daha fazla işçinin emeğinin sömürüldüğü ve aynı zamanda işçinin bir bütün yaşamı üzerinden insanlık dışı yol ve yöntemlerle baskı ve denetim kurulmak istenmektedir. Elbetteki patronların üretimden daha fazla kar elde edecekleri, daha fazla sermaye kazanacakları çarkların döngüsünde işçi ve emekçilere yönelen her uygulama mübah sayılmaktadır!

"Patronlar, bu akıllı cip uygulamasıyla aynı zamanda baskı ve denetim ile işçilerin birliğinin ve örgütlülüğünün önüne geçmek istemektedir. Milyonlarca işçi ve emekçi, salgın günlerinde sağlığını kaybetme riskiyle çalıştırılırken bir diğer sermaye örgütü MÜSİAD ise sömürüyü ve denetimi yoğunlaştırmak üzere 'çalışma kampları' projesini duyurdu.

Heteroseksist ve Ataerkil Sisteme Sıkışmamak İçin Mücadelede ve Dayanışmadayız!

Wakana Yamazaki

“Ben neredeyim?” sorusunun cevaplarından biri, “Saldırıların hedefindeyim” kuşkusuz. Ancak esas cevabımız olan “Heteroseksist ve ataerkil sisteme karşı mücadeledeyim, dayanışmayı büyütmekteyim” ile “Saldırıların hedefindeyim” cevabını boşa düşürmek mümkün.

22-28 Haziran 2020 tarihleri arasında 28’incisi gerçekleştirilecek İstanbul LG-BTİ+ Onur Haftası’nın ana teması “Ben Neredeyim?” olarak belirlendi. Salgın koşulları sebebiyle dijital ortamda yapılması planlanan eylem ve etkinlikler, mevcut durumdaki değişikliklere göre sokağa da taşabilmiş gibi dururken Onur Haftası’nın ana teması olan “Ben Neredeyim?” sorusu yaşadığımız süreç açısından oldukça isabetli.

Güvencesiz koşullarda yaşayan, salgınla beraber derinleşen yoksulluk girdabının ilk hedeflerinden olan ve heteroseksist aileleriyle salgın döneminde yaşamak zorunda kalan LG-BTİ+’ların bu sorusu koronavirüs eşliğinde derinleşen ataerkil ve heteroseksist sistemin saldırılarına karşı konumlanışa cevap aramak anlamına geliyor.

Koronavirüs salgını ile birlikte 2 ay aşkın süredir yaşamımızın olağan akışının dışına çıktığı günlerde, mevcut sistemin saldırılarının ezilen her kesime karşı olduğu gibi LG-BTİ+’ları da es geçmediğini biliyoruz. Virüsü kendisine bahane eyleyen heteroseksist ve ataerkil sistem “Hayat eve sığar” ve “Evde kal” çağrılarını ile bir-

likte sağlık koşullarını öne sürerek yalnızlaştırma ve bireyselleştirme politikalarını devreye sokarken kadınlar ve LG-BTİ+’ları saldırılarına açık hale getirdi. “Kutsal Aile” debdebnesinin kadının karşısındaki misyonuna birçok yazımızda değindik; bunun LG-BTİ+’lar cephesinden karşılığı ise heteroseksist ailelerle salgın döneminde yaşamak zorunda kalarak her an ölüm ve şiddetle yüz yüze kalmak oldu. Yaşam şartlarındaki güvencesizlik ve yaratılan işsizler ordusu en başta LG-BTİ+’ları vurdu, ki zaten salgın öncesinde de mevcut şartların LG-BTİ+’lar açısından farklı olduğu söylenemez.

Söylemler yeni olmasa da...

Bütün bunlara LG-BTİ+’ları direkt hedef gösteren söylemler de eklendi. Diyanet İşleri Başkanı Ali Erbaş’ın Ramazan ayının ilk Cuma günü verdiği hutbede, “Ey insanlar. İslam, zinayı en büyük haramlardan kabul ediyor. Lutiliği, eşcinselliği lanetliyor. Nedir bunun hikmeti? Hastalıkları beraberinde getirmesi ve nesli çürütmesidir bunun hikmeti. Yılda yüz binlerce insan gayrimeşru ve nikahsız hayatın İslami literatürdeki ismi zina olan bu büyük haramın sebep olduğu HIV virüsüne ma-

ruz kalıyor. Geliniz bu tür kötülüklerden insanları korumak için birlikte mücadele edelim” ifadelerini kullanmıştı. Her sene bu zamanlarda ön plana çıkan bu söylemlerin yaklaşan Onur Haftası ile alakası çok açık. LG-BTİ+’ların yaşamın her alanında var olma mücadelesi vermeleri ve bununla birlikte heteroseksist ve ataerkil sisteme karşı taşıdıkları tehlike, sistemin her aracının tetikte olmasına yol açarken gökkuşağının renklerinin her yanı kuşatmaya hazırlandığı günlerde bu tetikte olma hali direkt saldırılara dökülüyor.

Diyanet İşleri Başkanı’nın sözlerini takiben Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu’nun Erbaş’ı destekleyen sözleri ve medyanın da işin içerisinde girerek LG-BTİ+’ları hedef alması bunu örnekliyor... TRT 1’de yayınlanan “Doğrusu Ne” programında 25 Mayıs günü Diyanet’in nefret hutbesinin ardından yaşananlar konu alınırken LG-BTİ+’lar “Her türlü gayri meşru cinsel ilişki” sözleriyle tekrar hedef gösterildi. Yayında Din İşleri Yüksek Kurulu’nun ve Türkiye Barolar Birliği Başkanı Metin Feyzioğlu’nun ayrımcı sözleri de meşrulaştırıldı ve ayrımcılığa tepki gösterenler “son derece haksız ve sorumsuz tutum”, “çirkin açıklama” ifadeleriyle hedef gösterildi.

Sistemin her aracının heteroseksist ve ataerkil sistemi kalıcılaştırmak üzere kullanılması kuşkusuz yeni bir olay değil. Ancak yaşadığımız sürecin kadına ve LG-BTİ+’lara dönük saldırıları olağanlaştırma içeriği taşıdığı ve var olan kazanımlara da bu çerçevede birer birer el konulduğu açıkken bu açıklamaların taşıdığı anlamın “yeniliği” kendisini ortaya koyuyor.

“Saldırıların hedefindeyim!”

28’incisi gerçekleştirilecek Onur Haftası’nda dört bir yanı gökkuşağının renkleri ile boğmak bu nedenle bizler için her zamankinden daha önemli! “Ben neredeyim?” sorusunun cevaplarından biri, “Saldırıların hedefindeyim” kuşkusuz. Ancak esas cevabımız olan “Heteroseksist ve ataerkil sisteme karşı mücadeledeyim, dayanışmayı büyütmekteyim” ile “Saldırıların hedefindeyim” cevabını boşa düşürmek mümkün.

22-28 Haziran’da yedi rengi, bulduğumuz her mecrayla buluşturmak üzere “Mücadeledeyiz, dayanışmadayız!”

Kadın Katliamları Vaka Tablosunun Bir Parçası!

Koronavirüs salgınından sömürücü ve erkek egemen sistemin ezen-ezilen çelişmesini derinleştirmek için yararlandı; bu anlamda saldırı politikalarını boyutlandırdığı gerçeği rakamlarla vaka sayısının eksik açıklanmasının ötesinde bir tartışmayı önümüze koyuyor. Öncesine göre en önemli fark bu durumun olağan kılınarak kadınların en temel kazanımlarına el konulmaya çalışılması.

Kadına yönelik şiddetin önüne geçilmesi açısından kadınlar açısından önemli kazanımlardan biri olan İstanbul Sözleşmesi’nin iptaline dönük hamleler bunun örneği. Diğer yandan mayıs ayının son bir haftasında yaşanan kadın cinayetlerine göz atmak dahi, gasp edilmek istenen kazanımlarımızın yanında şiddet ve katliamın yaşamımızın nasıl odağına alınmak istendiğine dair oldukça açıklayıcı duruyor.

23 Mayıs günü Muğla’da Selim Ahmet Kemaloğlu tarafından katledilen Zeynep Şenpınar yitirdiklerimizden sadece biri örneğin... Ancak onun katliamı mevcut durumu açıklayan pek çok muhtevaya sahip. Sürdüğümüz yaşam biçiminin öldürülmemizi ataerkinin yaşamımızdaki yansımaları sonucu toplumsal açıdan “haklı” yada “haksız” kılabilene ilişkin en sıcak tartışmaları Hande Kader ve Özgecan Aslan’ın katledilmelerinin ardından yürütmüştük. Yine benzer şekilde Zeynep için de aynı turnusol kağıdı önümüze konuluyor... Ve bunun en pervasız örneği, AKP’nin İBB ve Esenyurt Belediye Meclis Üyesi Hamdullah Arvas’ın Twitter üzerinden yaptığı konuyla ilgili paylaşımları. “Özgürlük düşkünü bir kadın ve gayrimeşru yaşantısı içinde geçen bir ölüm hikayesi” ifadelerini kullanan ve kadına yönelik şiddetin önüne geçilmesi için imzalanan İstanbul Sözleşmesi’nin iptalini isteyen Arvas, şiddet ve ölümün yaşamımızın bir parçası kılınmaya çalışıldığının en belirgin hali...

Tekrarlamakta fayda var: Bu süreçte yaşanan her kadın katliamının koronavirüs vaka tablosunun bir parçası. Şiddet ve katliamın normalleştirilmeye çalışıldığı bir süreçte bunu netlikle ortaya koymak gerekiyor.

“Rosa’ya Yapılan Gözaltı ve Tutuklama, Kadın Mücadelesine Dönüktür”

Bugün Rosa’ya yapılan gözaltı ve tutuklama; Rosa’nın yaptığı faaliyetlere dönüktür. Bir kadın derneği olarak kazanımlarına dönüktür. Kadın cinayetlerine verdiğimiz reflekslere dönüktür.

22 Mayıs sabahı Amed’te polis operasyonu ile Rosa Kadın Derneği Yöneticisi ve üyelerine dönük baskın ile onlarca kadın gözaltına alınarak tutuklandı. Derneğin kadın faaliyeti, 8 Mart çalışması, savaş karşıtı çalışmaları kriminalize edilerek tutuklamaya gerekçe yapıldı.

Rosa Kadın Derneği yöneticisi Rojda Barış ile derneği ve kadın çalışmasını hedefleyen gözaltı ve tutuklamayı konuştuk.

İktidarın genel saldırıları içinde kadınlar her zaman daha özeldir hedefe alınıyor ve kadın özgürlük mücadelesi yürüten hemen her kadın kurumuna dönük saldırılar hız kesmeden devam ediyor.

Bunun en son örneğini sizin de yöneticisi olduğunuz Rosa Kadın Derneğine dönük saldırıları ile görmüş olduk. Neler yaşandığını, iddiaların neler olduğunu, yani yaşanan süreci bize özetler misiniz?

22 Mayıs sabahı erken bir saatte (saat dört) aralarında Rosa Kadın Derneği kurucu üyeleri ve yöneticileri de olan kadın aktivistlere dönük bir gözaltı operasyonu gerçekleşti. Aynı günün akşamı Diyarbakır Emniyetinde ifadeleri alındı ve ertesi gün Diyarbakır Adliyesine çıkartıldılar. 15 saati aşan bir sorgunun ardından bir kişi dışında tüm kadınlar tutuklandı.

Soruşturma dosyası hakkında kısıtlama kararı olduğundan aslında soruşturma içeriğini, bilemiyoruz ancak ifadeler sırasında sorulan sorulardan içeriğe dair bilgi sahibi olduk.

Buna göre kadın arkadaşlarımızın tamamına yöneltilen temel suçlama birincil olarak Rosa Kadın Derneğine üye olmalarıdır. Dernek soruşturma kapsamında örgüte müzahir kurum olarak değerlendirilmiştir. Fakat isnat edilen fiillerden hiçbirinin örgütsel bir nitelik taşımadığını biliyoruz.

Örneğin 8 Mart mitingini tertiplemek, “kadınlar barış istiyor” içerikli açıklama yayımlamak, dernekten mesaj almış olmak,

belediye meclis üyeliği yaptığı partisinin eylem ve etkinliklerine katılmak, kadın barış hayal atölyesi yapmak, savaşa karşı açıklamalar yapmak gibi hiçbir suç unsuru taşımayan tam tersi ifade özgürlüğü, örgütlenme özgürlüğü ve toplantı-gösteri özgürlüğü gibi hakları kullanmaktan öteye geçmeyen fiiller suç konusu yapılmış ve tutuklanma gerekçesi yapılmıştır.

Gizli tanığın Rosa Kadın Derneği başkanı hakkında HDP ile ilişkileri vardı beyanı başkanın tutuklanma gerekçesi olarak sorgu tutanaklarına dahi geçirilmiştir.

Operasyonunun zamanlaması, sokağa çıkma yasağının kaldırılmasından hemen önceye denk getirilmiştir. Bununla kamuoyu tepkisinin önüne geçilmesinin hedeflendiğini söylemek yerinde olur.

Yine sizin de belirtmiş olduğunuz gibi iktidarın ya da mevcut hükümetin kadınlara dönük saldırılarının son örneği bu tutuklamalardır.

Belki daha önce bu şekilde değil ama kadınların kazanımlarını geriye götürmeye dönük saldırılar, kadınların nafaka haklarına dönük yıllardır yapılmak istenen değişiklikler; istismar yasanının her fırsat kullanılarak meclisten geçirilmeye çalışılması, İstanbul Sözleşmesi ve 6284 sayılı kanun gibi kadınların güvencesi yazılı mevzuata dönük saldırılar, yine kadınların sosyal ve ekonomik yaşamlarına döndük söylemler ve kadın-erkek arasındaki derin eşitsizliğin en temel dayanaklarından biri olan toplumsal cinsiyeti pekiştirir her türden söylem; politika ya da uygulama kadınlara dönük saldırıların Türkiye’de vücut bulmuş halidir.

Ve kadın çalışması yürüten, kadınların eşitlik ve özgürlük mücadelesinde en ön

safta yer alan, kadına karşı şiddetle mücadele ayağında çok büyük fedakarlıkla çalışan öncü kadınların tutuklanması bahsettiğim diğer saldırılardan farksızdır ama belki de en haksızdır.

Rosa Kadın Derneği, aslında kayyumlarla birlikte hedeflenen eş başkanlık ve kadın merkezleri, birimlerinin kapatılmasıyla durdurulmak istenen özeldir Amed’teki kadın çalışmalarını aktif bir şekilde yürütüyordu.

Bu son gözaltı ve tutuklamanın esas hedefi kadın çalışması, mücadelesidir diyebilir miyiz? Buna dair nasıl bir değerlendirmeniz var?

Hükümetin kadın üzerindeki politikası, kazanımlarına dönük müdahale, kadına yönelik şiddet politikaları uzun yıllardır kılıf değiştirerek kadınların önüne çıkmaktadır.

Kadınlar; her dönem mücadele alanlarını, dayanışmasını büyütürken tüm sistemlere karşı koymuşlardır. Kayyum atamalarının da bunun bir göstergesidir. Kayyum atamaların bir amacı da eşit temsiliyeti kabul etmemek, kadın merkezlerinin işlevsizleştirilmesi veya kapatılması ve bunun yerine kendi çalışma yöntemini belirlemesi kadın kazanımların bertaraf etmektir.

“Rosa kadın derneğine saldırı kadın mücadelesine dönüktür”

Rosa Kadın Derneği’nin biraz amacından bahsetmek gerektiğini düşünüyorum. Rosa Kadın Derneğini; kadına yönelik her tür şiddet, ayrımcılık ve baskının önüne geçmek için mücadele etmek, kadınların haklarını kullanabilmesi, kendi hayatlarına dönük talepleri ve görüşleri hayata geçirebilmeleri için güçlendirecek ortamı hazırlamak, toplumsal cinsiyet eşitliğine

dönük çalışmalar yürütmektedir.

Kurulduğu günden itibaren yerelde ve bölgede kadın katliamlarına karşı mücadele etmiş, şiddete maruz kalmış kadınlar ile dayanışmış ve talepleri (psikolojik destek, hukuki danışmanlık, sığınakta kalma talebi ile ŞÖNİM’e yönlendirme, baroya yönlendirme gibi) doğrultusunda yönlendirmeler yapmıştır. Ve bunu yaparken birçok şehirden başvuru almaktadır.

Rosa; dayanışmanın, mücadelenin, emeğin adıdır. Yerelde ve bölgede kadınların nefes alanı, bir kadın derneğinin olması güven duygusunu yarattı.

Bunu bizler gece gündüz demeden çalışırken dayanıştığımız kadınların, “iyi ki kadın dayanışması var” dediklerinde daha çok güç olarak devam ettik.

Bugün Rosa’ya yapılan gözaltı ve tutuklama; Rosa’nın yaptığı faaliyetlere dönüktür. Bir kadın derneği olarak kazanımlarına dönüktür. Kadın cinayetlerine verdiğimiz reflekslere dönüktür. Ve evet dediğiniz gibi kadın mücadelesine dönüktür.

Son olarak başta kadın örgütlerine nasıl bir çağrı yapmak istersiniz? Kadın mücadelesi farklı coğrafyalarda da olsa birbirine güç veren bir yerde durmakta. Sizler dernek olarak kadınların bu gücü büyütmesi için neler yapmak gerektiğini düşünüyorsunuz?

Kadın mücadelesinin en büyük gücü dayanışmadır. Ve bizler ilk gün bunu çok derinden hissettik. Türkiye’nin birçok ilinden dayanışma mesajları aldık. Çünkü bizler her birimiz birlikte aynı mücadeleyi veriyoruz.

Diyarbakır’daki Rosa veya başka bir şehirdeki kadın derneği bu mücadelenin sonucunda var oldular.

Ve mücadeleden aldığı güçle, dayanışma ile her zaman iktidarın kadın kazanımlarına dönük saldırısına karşı mücadele etmişlerdir.

Bizler Rosa olarak tüm kadınlara, kadın derneklerine sesleniyoruz; tek amacı kadın hakları alanın da mücadele etmek olan, kadın cinayetleri politiktir ve kadınlar barış istiyor dedikleri için yargılanan, 8 Mart’ın direnişle, umutla karşılamak için alanlarda olan mücadele arkadaşlarımız serbest bırakılana kadar bizlerle birlikte dayanışmayı büyütme, kadınların kazanımı olan Rosa’yı birlikte büyütme çağırıyoruz.

Rojava'dan “Tarih Tekerrürüne Darbe”

Ortadoğu ve Kürt'ün kaderi girdabında, Rojava'daki son gelişmeler, “tarih teker-rürüne darbe” olarak ifade edebileceğimiz bir çaba ve bu doğrultuda şekillenmektedir. Buna paralel olarak bitmeyen KDP ve TC işbirliğinin kirli yüzü YNK ile kendisini Zîne Wertê'de bir daha canlandırmaktadır.

En az Ortadoğu dengeleri kadar çözümlenmesi zor olan Kürt birliğini düşünürken Mahabad'dan Beritan'a bir dizi tarihsel olaya da gitmemek elde değil. Tabi Mesud Barzani'nin “*Bir daha kardeş ölümüne izin vermeyeceğim*” sözleri de güncel pratikler eşliğinde “*bu ne yaman çelişki*” ifadesinden çok “*Kürt halkının çıkarları mı yoksa kendi siyasi çıkarlarının mı önemli?*” vb. cevabını bildiğimiz bir sürü soruyu tekrarlamamıza vesile oluyor. Bu çerçevede Kürtlerin ulusal birliği meselesi, Ortadoğu dengeleriyle beraber Rojava özgülünde kazanılan, geliştirilen her adımın bir ihtiyacı olarak uluslararası arenada kendisini dayatmakta ve somutla-maktadır.

Esas olay buradaki iç çelişkilerin hangi pencereden çözümleneceğiyle ilintilidir.

24+ENKS (Suriye Ulusal Kürt Konseyi)

Uzun bir süredir çalışmaları yürütülen ve daha önce de birçok farklı olayla basına yansıyan Rojava'daki ulusal birlik tartışmaları, 18 Mayıs'ta somut bir adım olarak ortaya çıktı. “*Kuzey ve Doğu Suriye'deki Kürt siyasi güçleri ve partiler, ulusal birlik çalışmalarını bir üst aşamaya taşıyarak 'Kürt Ulusal Birliği Partileri' adlı bir oluşuma gitti*” açıklaması, Kürt halkı cephesinden büyük bir coşkuyla karşılanırken bu gelişmenin tarihsel ve güncel bir burukluğun ihtiyacı olduğu da bilinen bir gerçekliktir.

24 Kürt siyasi gücünün ve partinin genel olarak ortak hareketliliği ulusal birlik çerçevesinde kişisel ya da kurumsal çıkarların ötesinde toplumsal çıkar odaklı, var olan kazanımları kalıcılaştırma ve geliştirme eğilimiyle şekillenmektedir. Dün ve bugün ENKS'ye yapılan bütün çağrılar, bu temeldedir. Yani ENKS'den istenilen; Ortadoğu'da Kürt halkının çıkarlarına karşı ilkeli ve bütüncül bir pratik geliştir-mesidir.

Bugünkü ENKS; Türkiye ve KDP'nin desteğiyle 2011 yılında birkaç Kürt partisinin oluşumuyla ortaya çıktı. Esad rejimine karşı olarak kurulan ENKS'nin esas amaçlarından biri de Rojava'da KDP'nin hâkimiyetini etkin kılmak ve PYD'yi halk

Kürtlerin her anlamda bir statüye sahip olması ve kendi iradesiyle kimliğini şekillendirmesi için ulusal birlik bir zorunluluktur.

nezdinde zayıflatmaktı. Erbil merkezli çalışan ENKS, kurulduğu yıllarda özellikle dönemin Türkiye Dışişleri Bakanı Ahmet Davutoğlu'nun girişimiyle uluslararası arenada yer edindi. Rojava yönetimine karşı TC ile işbirliği gibi bir dizi pratiği olan ENKS'den zamanla kopuşlar oldu. Ayrıca Peşmerge tarzı askeri gücü de olan ENKS, uluslararası alanda da özerk yapıya karşı herkesin işine gelen bir oluşumdu.

K24'te yayımlanan Rojev (Gündem) programına katılan ENKS Başkanlık Kurulu Üyesi Süleyman Oso'nun şubat ayında Ankara'da TC Dışişleri Bakanı Mevlüt Çavuşoğlu'yla yaptıkları toplantıda, TC'nin onları Suriye'deki tek meşru Kürt gücü olarak görmelerini belirtmesi ve bu minvalde görüşmelerinin ileride devam edeceğini ifade etmesi; bu süreçte nasıl bir misyonla hareket edeceklerini az çok belirlemişti. Ve Çavuşoğlu'nun geçen yaptığı açıklamadaki sözleri de öyle: “*Şubat ayında ben ENKS başkan ve üyelerini Ankara'da kabul ettim. Onlara kesinlikle YPG-PKK'yle iş birliği yapmamaları gerektiğini anlattım. Geçmişte de bunlarla gayet iyi diyaloglarımız vardı. Bana YPG terör örgütü ile bir arada olmak istemediklerini ve olmayacaklarını söylediler. Bunu söylemelerine rağmen şimdi neden böyle bir diyalog var. Demek ki bu ülkeler bastırıyor.*”

Zîne Wertê meselesi

Dört parçadaki siyasi tarihi, Kürtler için iç açıcı olmayan KDP'nin, bugün Zîne Wertê'deki tutumunun ne anlama geldiği açık olsa da tekrarlamakta bir sorun yok.

Çünkü Ortadoğu'daki dengelerin

isteyerek ya da istemeyerek her cepheden Kürtleri, ulusal birliğe mecbur bıraktığı aşikârdır. Aynı zamanda bu Kürt halkının tarihsel bir talebi ve kanayan yarasıdır bu. Mezopotamya topraklarını Kürt karnıyla sulamaya çalışan TC gerçekliğini görmezden gelmek, hatta tarihte olduğu gibi TC'nin bu saldırılarına alan açmak kabul edilecek bir şey değildir. Ve Zîne Wertê'de tam burada açığa çıkmaktadır. Zîne Wertê'nin en büyük önemi; Kürtlerin Bakûr ve Rojava'da verdiği varlık mücadelesiyle eşdeğerdir. Bu çerçevede KDP ve YNK'nin bölgede TC operasyonlarına yer açmaları ve sonuçlarını; kendi aşiretsel ve sınıfsal çıkarlarına uygun açıklamalarla manipüle etmeye çalışmaları hiçbir gerçeğin üstünü örtmez.

Ulusal birlik, bir zorunluluktur...

Amaçlar nedir?

Hem bölgesel hem de bütünsel anlamda; Kürt halkının kendi kaderini tayin etmesi, tarihsel parçalanmaya ve işgal saldırılarına, yok oluşa karşı daha güçlü koyabilme; ekonomik, siyasi, kültürel vd. alanlar da bir bütünlük kazanmak ve en önemlisi Kürtlerin her anlamda bir statüye sahip olması ve kendi iradesiyle kimliğini şekillendirmesi için ulusal birlik bir zorunluluktur.

Bu zorunluluk bilinciyle hareket eden PKK ve PYD gibi birçok yapının çabaları da Rojava süreciyle daha aktif ve somutlaşan bir biçim aldı. Ki ulusal birlik meselesini tartışan bu hareketlerin çizdikleri çerçeveye ve bugün ezilen Ortadoğu halklarına dönük pratikleri; meselenin sadece Kürtlükten

ibaret olmadığını ya da görmediklerini göstermektedir.

Kürtlerin ulusal birliğine karşı özel de TC her zaman karşı hamleler geliştirdi ve geliştiriyor. Rojava Devrimi'yle beraber şekillenen demokratik özerk yapıyı boğma girişimlerinin sadece TC ile sınırlı olmadığı da her gelişmede gün yüzüne çıkmaktadır. Özelde Kürt hareketlerinin iradesiyle Kürtlerin ve diğer ezilen halkların Rojava'daki mücadelesinin; emperyalistlerin ve işbirlikçilerinin politikalarını birçok yönüyle boşa düşürdüğü ve dengeleri değiştirdiği de bilinen bir gerçekliktir.

Kürt hareketinin uyguladığı modelin rahatsızlığı her gelişmede kendisini ifşa etmektedir. Ortadoğu'da açığa çıkan ezilen halklar potansiyelini değerlendiren Kürt hareketi; verdiği mücadele ve buradan elde ettiği kazanımlarla bir irade olduğunu da her kesime kabul ettirdi. Suriye'deki ekonomik, siyasi çaresizlik ve bu minvalde Rojava'da ulusal birlik meselesi; Ortadoğu'daki bütün güçler için de sindirilemeyen zoraki bir mesele oldu.

“En iyi Kürt ölü Kürt'tür!”

Bu süreçte TC'yi ve kurulan ilişkileri görmezden gelemeyiz. “*En iyi Kürt, ölü Kürt'tür*” perspektifiyle hareket eden TC'nin temel politik yöneliminin tarihsel ve güncel boyutu, tamamıyla Bakûr Kürt hareketini yani PKK'yi her alandan tasfiye etmektir. Ve Ortadoğuluşan bir hareketi yok etmenin diğer yollarından biri de ona alternatif hareket yaratmaktır.

Bu konuda sergilediği pratikler hezimetle sonuçlansa da sürece göre politika geliştirmeyi bilen bir TC gerçekliği de ortadadır ve mesele Kürt Bakûr olgusu olunca, bundan vazgeçmesi imkânsızdır. Diğer Kürt yapılarını bu çerçevede kendi boyunduruğu altında, alanda besleyerek hâkimiyetini güçlendirmesini de gözardı edemeyiz. TC ile birçok alanda işbirliği yapan KDP'nin; Rojava ve Bakûr tutumu da birbirini beslemektedir. Açıkçası Rojava'da, Bakûr'un etkisini kırmak, ikisinin ortak buluşacağı noktalardan biridir. Ve bugün Rojava'da oluşan Kürt Ulusal Birliği Partileri'ni, “tarih tekerrürüne darbe” olarak nitelendirmemizin nedeni; bunun tarihsel ve güncel bir halk talebini karşılamasıdır. Ve bu nedenledir ki oluşan tablonun hassasiyetiyle halka açık olunması ve farklı çelişkilerle beraber iç çatışmalara yol açmaması için şeffaf ve ince elenip sık dokumasını gerektirir.

Devletin Cenazelere ve Mezarlıklara Saldırma Aczi

Tarih boyunca ezilenlerin hak arama-alma mücadeleleri çeşitli isyan ve direniş süreçlerini ortaya çıkardı. Bu isyanlar ezenlerin insanlık dışı saldırılarına rağmen büyük zaferler kazanmakla birlikte belli yenilgilerde yaşamıştı. Karşısındaki gücün barbarlığıyla insanlık dışı saldırılarla karşılaşmıştı. Ancak yürütülen haklı ve meşru mücadele, üzeri çimentoyle kapatılan bir incir çekirdeği gibi, toprakla yani insanla buluştuğu her koşulda çatlayarak boy verip, tarihin verili anında üzerini kapatmaya çalışan duvarı parçaladı.

Cenazelere, mezarlıklara saldırılar hakim sınıfların karakteridir

Yenilgilerin dahi bir direniş açığa çıkardığı ve geleceğin isyanlarını açığa çıkaran tohumlara dönüşebildiği kitlelerin anda ki sorunlarında tetikleyici bir cesaret ve meşruluk dinamiği yaratabileceği bir tablo ortaya koyabildi.

Roma İmparatorluğu'nu ikiye ayıracak yıllarca egemenlerin korkulu rüyası olacak köle isyanlarının en büyüklerinden biri olan Spartaküs isyanı yenilgilerin içerisinden çıkan haklı ve meşru bir mücadeleyi taşıyan, döneminde "konuşan hayvanlar" olarak nitelendirilen kölelerin özgürlük mücadelesinin adı oldu. Spartaküs isyanı Roma İmparatorluğu'nun rüyalarını kaçırarak, sürdürmeye çalıştıkları saltanatlarını kökünden sallayan bir isyana dönüşürken Roma'da iktidar mücadelesi yürüten tüm ezen sınıfın bastırma için ortaklaştığı bir ezilen isyanı oldu. Bu isyanı katliamlarla bastıran Roma İmparatorluğu bu isyanın tekrardan gerçekleşme ihtimalini ortadan kaldırmak için insanlık dışı biçimde, 6 binden fazla insanın cansız bedeninden geçitler oluşturarak tüm topluma gözdağı vermeyi, kölece yaşamaktansa özgürlüğü için mücadele edenleri iğdiş etmeyi hedefledi. Bu insanlık dışı saldırılara karşılık Spartaküs isyanının verdiği ilhamla mücadelesini büyüten halk yığınları köleliğe karşı mücadelesini sürdürürken bu isyanı her daim andı. İğdiş edilmeye çalışılan isyancılar, ezilenlerin her isyanında yönünü döndüğü bir pusula olmaya devam ederken katliamı gerçekleştiren katiller tarihin karanlık çöplüğünde bugünün ezenlerine insanlık dışı öğretileriyle ilham oluyor.

Dün Spartaküslerin köleliğe karşı yürüttükleri mücadele; eşitlik, özgürlük,

Direniş ve mücadele saldırılarla bitirilemez. Tüm bu saldırıların ezilenlerin direniş ve mücadele pratiklerine yönelik egemenlerin bin yıllardır sürdürdüğü imha politikasının, devlet politikası olduğunu gözler önüne koymaya yetiyor.

demokrasi talebiyle bugünün hakim sınıflarının her türlü hak gaspına, insanlık dışı koşullarda yaşamayı dayatmasına karşılık devrimci-komünistlerin omzunda yükseliyor.

TC devleti ise ezilenlerin bu hak arama mücadelelerini kanla bastırma çabasını sürdürürken katletmek yetmez, bedenlerini teşhir etmek, kitlelerin bilincinden bu direniş-çi-leri silme hedefiyle saldırılarını sürdürmeye devam ediyor.

Bodrumlarda sivil-savaşçı gözetmeksizin onlarca insanı kimyasalla katlediyor. Bedenlerini kimsesizler mezarlığına defnetmeye çalışıyor. "Diz çökmedik, çökmeyeceğiz. Halkımız bizimle gurur duysun!" diye haykırarak yürüttüğü haklı ve meşru mücadeleyi sürdüren devrimcilerin bedenlerini parçalayarak mücadelelerinin üzerini kapatmaya çalışan bir devlet gerçekliği karşımızda duruyor.

AKP-MHP iktidarının kaptanlığında uygulanan bu insanlık dışı saldırılar, Türk hakim sınıflarının ortaklaştığı yegane gündem olmaya devam ediyor. Bu saldırılara karşılık mücadelesini büyütme devam eden kendi sosyal-kültürel direniş ve mücadele değerlerini yaratan topluma yönelik saldırılar devrimcileri katletmek, bedenine zarar vermekle kalmıyor.

Her geçen gün yeni saldırı halkaları ekleniyor

Devrimci-komünistlerin mezarlarına yönelik saldırılarla toplumun direniş dinamikleri ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Devlet açısından belli dönemlerde yoğunluklu olarak devreye sokulan bu saldırılar, son yıllarda devrimcilerin bedenlerine, cenaze törenlerine gerçekleştirilen dönük bütünlüklü bir saldırı politikası olarak ortaya konuluyor.

Bitlis'te Garzan mezarlığında bulunan 261 cenazenin öncelikle adli tıp bhanesiyle ailelere haber dahi verilmeden İstanbul'a getirilip daha sonra Kilyos'ta asfaltın altına plastik kutular içerisinde defnedilmesi bunun en insanlık dışı biçimlerinden birini oluşturuyor.

Muş'ta devrim ve komünizm şehitlerinin mezar taşlarını parçalayarak yürütülen saldırının Dersim'de her sene tekrar tekrar gerçekleştirilen mezarlıklara saldırılar bütünlüklü bir politikanın olduğunu gösteriyor.

Bu insanlık dışı politika artık öyle bir boyuta taşınmış oluyor ki meşru talepleri etrafında adalet mücadelesi yürüten bir sanatçının, İbrahim Gökçek'in cansız bedeninin sivil faşist çeteler tarafından yakılma tehdidine varır hale geliyor.

Hakkari'de devletin kendisinin dahi

yasal olarak terör saldırısı olarak nitelendirildiği Suruç saldırısında şehit düşen Süleyman Aksu'nun ve onlarca özgürlük savaşçısının mezarının sistematik bir şekilde tahrip edildiği bir boyuta ulaşıyor.

Sadece Nisan ayından birçok mezarlıkta, devletin askeri-polisi tarafından onlarca mezarın tahrip edildiği, yıkıldığı biliniyor. Mayıs ayında ise bu saldırılar artarak devam etti.

Direniş ve mücadele saldırılarla bitirilemez. Tüm bu saldırıların ezilenlerin direniş ve mücadele pratiklerine yönelik egemenlerin bin yıllardır sürdürdüğü imha politikasının, devlet politikası olduğunu gözler önüne koymaya yetiyor.

Direniş ve mücadelenin teminatı olan şehitlerimizin ışığı bedenlerine ve mezarlarına yönelik saldırılarla söndürülemez. Tarih egemenlerin insanlık dışı saldırılarına şahit olduğu kadar acılarının üzerine basa basa yürüten mücadele pratiklerinin de şahidi olmuştur.

Mezarlıklara, cenazelere saldırılarla direnişin ve mücadelenin mirası ortadan kaldırılamaz. Mücadeleyi ve direnişi üreten içinde bulunduğumuz koşullarsa; ki öyledir. Direniş ve mücadele; sömürüye, baskıya şehitlerimizin mirasıyla vereceğimiz cevabın kendisidir.

ARTAN POLİS ŞİDDETİ VE YENİ NORMAL! BİZİM NÖRMALİMİZ GEZİ'DİR!

Bir yanda dünyanın öbür ucunda Afro-Amerikalı George Floyd, diğer yanda Adana'da Suriyeli mülteci işçi Ali el Hemdan... İkisi de sistematik polis terörünün son kurbanları oldular.

Öldürülmüş, bu katliamın ardından "Black Lives Matter" (Siyahların Yaşamları Değerlidir) hareketi başlamıştı. Basında yer alan bilgilere göre ABD'de 2019 yılında 1.099 kişi polis tarafından katledilmiş. Katledilenler arasında Afro-Amerikalıların oranı oldukça yüksek. 2020 yılının ilk üç ayında ise 31 Afro-Amerikalı polis tarafından katledilmiş.

Kuşkusuz Floyd'un katledilmesi sadece onun Afro-Amerikalı olmasıyla ilgili değil. Floyd hem Afro-Amerikalı hem de yoksul olduğu için öldürülmüştür. Boğularak katledilmesinin nedeni olarak bir marketten sahte evrakla gıda alışverişi yaptığı ve polisin buna müdahale ettiği ileri sürülmektedir. Arkadaşları, Floyd'un kısa bir süre önce işyerinin kapandığı ve işsiz kaldığını söylüyorlar. ABD'de yaşanan kriz nedeniyle yoksullar ve işsizler devletten gıda yardımı için pul almakta ve bu pullarla alışveriş yapmaktadır.

Virüs salgınının en çok etkilediği ülkelerden biri olan ABD'de ekonomik krizin daha da derinleştiği anlaşılmaktadır. Ülkede Nisan ayı işsizlik oranı % 14.7 olduğu ve 1933'te yaşanan ve "Büyük Buhan" olarak adlandırılan kapitalizmin krizinde işsizlik oranının % 25 olduğu hatırlanırsa ekonomik krizin boyutları daha iyi anlaşılır. Kapitalist emperyalist sistem ağır bir ekonomik kriz içindedir ve salgın bu krizi derinleştirmiştir. (Uluslararası Çalışma Örgütü tarafından salgında dünya çapında çalışan 6 gençten birinin işsiz kaldığı açıklandı.) Krizin derinleşmesi tıpkı Floyd gibi en başta Afro-Amerikalılar, Hispanikler gibi Amerikan toplumunun "en alt" ve çalışan kesimini vurmaktadır. Hem ekonomik kriz hem de virüs salgını en çok bu kesimleri etkilemektedir. Ekonomik krizin ve virüsün sınıfsallığı bir kez daha kendini göstermiş durumdadır.

Aslında polis başta olmak üzere burjuva devlet aygıtının bütün kurumlarının halka yönelik bu türden saldırı ve yargısız

25 Mayıs'ta ABD'de George Floyd'un polis tarafından katledilmesi başta katledildiği yer Minneapolis şehri olmak üzere birçok bölgede protesto gösterilerine neden oldu. Polisin yine aynı şehirde salgın önlemlerini ellerinde silahlarla protesto eden beyazlara yönelik hoşgörülü yaklaşımı öfkeyi daha da artırmış durumda. Şehirde günlerdir başta Afro-Amerikalılar olmak üzere ilerici beyazların da katıldığı eylemler düzenleniyor. Bankalar, polis merkezleri ateşe veriliyor, polise ait araçlar tahrip ediliyor. Her kitle eyleminde olabileceği gibi market ve mağazalara yönelik yağmalama eylemleri de görülüyor. Eylemlerin

ABD'nin başka şehirlerine sıçradığı haberleri de geliyor.

George Floyd'un ırkçı bir polis tarafından gözaltına alınırken boğularak öldürülmesinin görüntülerinin yayımlanması dünya çapında yankı buldu ve geniş bir öfkeye yol açtı.

Katliam, sosyal medya platformlarından ırkçılık ve polis şiddetini kınayan paylaşım rekorlarına neden oldu. Bir kez daha ABD'deki ırkçılık ve polis şiddeti tartışılmaya başlandı. Oluşan tepkiler üzerine ABD Başkanı Donald Trump, "çok üzücü bir olay" dedi ve konuya ilişkin üzerinde duracaklarını açıklamak zorunda kaldı. Ancak protesto gösterilerinin şiddetlenme-

Daniel Jacob si üzerine "olayları durdurun, yoksa Ulusal Muhafızları gönderirim" diyerek de eylemcileri tehdit etti.

Olayın yaşandığı yerin Trump'ın "beyaz üstünlükçü" taraftarlarının yoğun olarak yaşadığı bir bölge olması, ABD'de ırkçılık ve Afro-Amerikalılara yönelik yaşanan polis şiddeti ve katliamlarını yeniden gündeme taşıdı. ABD'de Afro-Amerikalılara yönelik bu türden saldırılar ilk kez yaşanmıyor. Hatta sistematik olarak sürüyor denilebilir. 2014 yılında yine gözaltında bir başka Afro-Amerikalı Eric Garner de polis tarafından boğularak katledilmişti. 2015'te Michael Brown adındaki bir başka Afro-Amerikalı polis tarafından vurularak

infazları sadece ABD'ye ait ve yeni bir olgu değil. Aynı dönem içinde Fransız polislerinin Paris'in banliyölerinde insanlara saldırması, Sarı Yelekliler'e uyguladığı şiddet ortadadır.

Yine Çin'in Hong Kong için çıkardığı "güvenlik" yasasını protesto eden Hong Konglular yaygın ve yoğun polis şiddetine maruz kaldılar. Benzer şekilde Hindistan'da polislerin bir kişiyi "kimlik göstermediği" gerekçesiyle sopalarla döverek öldürdüğünü iddia eden görüntüler sosyal medya platformlarına düştü. Örnekler çoğaltılabilir.

Bu olgu başta polis olmak üzere devlet kaynaklı şiddetin ve katliam saldırılarının evrensel bir karakter kazandığını göstermektedir. Burjuva devlet hangi yönetim biçimiyle yönetilirse yönetilsin giderek artan bir şekilde şiddete ve yargısız infazlara başvurmaya başlamıştır. Bu durum emperyalist kapitalist sistemin yaşadığı krizi ve bu kriz halini bir türlü aşamamasıyla doğrudan ilgilidir.

Emperyalist kapitalizm salgını fırsata çevirmek istemekte, krizini virüs gerekçesiyle uygulamaya koyduğu, özellikle de işçi sınıfını ve çalışanları doğrudan etkileyen politikaları kalıcı hale getirmek istemektedir. Virüs salgını nedeniyle uygulamaya konulan güvenlik ve istihbarat yaptırımlarını kalıcı hale getirmek ve emperyalist kapitalist sistemin yeni normal olarak kabul ettirmek istenmektedir.

Türkiye'nin yeni normal!

Hatırlanırsa virüs salgını başlangıcında Türkiye'de de R.T.Erdoğan, "krizi fırsata çevirmekten" bahsetmiş ve bir dizi uygulamayı devreye soktuklarını açıklamıştı. Virüse karşı açıklanan ekonomik paketten patronlara teşvik, işçi ve emekçilere ise salgın günlerinde aç kalmamak için çalışmaya devam etmek düşmüştü. Devlet, patronlara mali yardım halka ise banka numarası göndererek para toplamaya girişti.

Uygulamaya konulan kısa dönemli sokağa çıkma yasakları bir yandan sokağa çıkanlara yönelik abartılı para cezalarını ve dolayısıyla yeni devlet için yeni gelir olurken, çalışmak ya da nefes almak için sokağa çıkanlara yönelik abartılı polis ve bekçi tacizlerini, şiddetini doğurdu. Türkiye İnsan Hakları Vakfı'nı üç aylık ihlal raporuna göre; "sokağa çıkma yasakları ve diğer tedbirlere uymadıkları gerekçesiyle 58'i polis ve bekçiler, 3'ü belediye zabıtlarınca toplam 61 kişiye şiddetlişkence ve kötü muamele yapılmış, 2 kişide uğradığı şiddet sonucunda hastaneye kaldırılmıştı."

Bu polis şiddetinin en bilinen örneği Ali El Hemdan adındaki gencin katledilmesi oldu. Hemdan Adana'da, sokağa çık-

ma kısıtlamaları kapsamında yapılan polis kontrolünde, sonrasında yalan olduğu anlaşılan "dur ihtarına uymadığı" gerekçesiyle yakın mesafeden kalbinden vurularak katledildi. 18 yaşında ve ailesini geçindirmek için çalışmak zorunda olan Suriyeli gencin 20 yaş altı gençlere uygulanan sokağa çıkma yasağı nedeniyle kaçtığı ancak polisin uyarısıyla durduğu anlaşıldı.

Bir yanda dünyanın öbür ucunda Afro-Amerikalı George Floyd, diğer yanda Adana'da Suriyeli mülteci işçi Ali el Hemdan... İkisi de sistematik polis terörünün son kurbanları oldular. Burjuvazinin iki yüzlü tavrı burada da kendini net olarak göstermektedir. R.T.Erdoğan, Hemdan'ın ailesini arayarak onlara vatandaşlık statüsü vermiş, ABD'de Floyd'un öldürülmesini kınayarak, "konunun takipçisi olacağını" ilan etmiş durumdadır. Bu arada ABD'deki polis şiddeti ve ırkçılığa tepki gösteren Türkiyelilerin bir kısmının, TC polislerinin başta Kürtler olmak üzere, Suriyeliler ya da çeşitli milliyetlerden ve inançlardan insanlara yönelik gerçekleştirdiği saldırıları ve ırkçılığı alkışladığını, yer yer desteklediğini de ifade etmek gerekir.

Türkiye'de de bayram sırasında çeşitli bölgelerde sokaktaki vatandaşa yönelik artan polis ve bekçi terörü gündem oldu. Aslında Türkiye'de polis terörü ve katliamları yeni değil. '90'lı yıllarda Kürt illerinde ve büyük şehirlerde devrimci ilerici güçlere yönelik sokakta yargısız infazlarla birlikte, Türkiye'de ordu ve polis başta olmak üzere rejimin kolluk güçleri her zaman katliamcı geleneğini sürdürmüştür. Bu anlamıyla günümüzde yaşananlar Türkiye'nin yeni normalidir. Yeni olan virüs salgını bahane edilerek, kitlelerin uygulamaya konulan her türlü faşist uygulamaya rıza göstermesi, içinde buldukları koşullara isyan etmemesinin sağlanmasının amaçlanmasıdır.

TC devleti biralım dirileri başta Kürtler olmak üzere muhaliflerin, devrimcilerin cenazelerine, mezarlarına bile tahammül edememektedir. Bir yanda dirilere yönelik faşist devlet terörü tırmandırılmakta, diğer yanda ise cenazeler gömüldükleri yerden çıkarılarak ailelerine haber vermeden plastik kutularla üst üste kaldırma gömülmektedir. Faşist rejim ve onun şefi R. T.Erdoğan ABD'deki katliamı kınarken, kendi sorumluluğunda gerçekleşen katliamları unutmuş gözükmektedir. Daha dün Amed'de gerilla cenazelerini sahiplenen halka yönelik "kadın da olsa çocuk da olsa gereğini yapacaklarını" ilan eden kendisidir. Gezi İsyanı'nın yıldönümünde olduğumuz bu günlerde, sokaklara çıkanları "% 50'yi zor tutuyorum"

Ethem Sarıgül Anması | ANKARA

rum" deyip tehdit eden, halka yönelik başta "camide içki içtiler" ve "Kabataş" yalanı olmak üzere birçok yalanı boca eden "şahsım"dan başkası değildir.

Bir başka normal mümkün

Gezi İsyanı'nın 7. yıldönümünde sokaklarda gencecik insanlarımızı katledenler halen iş başındadır. Faşist rejim tıpkı emperyalist efendileri gibi salgın nedeniyle bir yandan kitleler üzerinde denetim ve baskısını artırırken diğer yandan yeni Gezi'lere karşı hazırlanmaktadır. Nitekim Gazeteci Çiğdem Toker'in haberine göre polis, 1 milyon plastik mermi, 103 bin 500 biber gazı, 5 bin adet taarruz el bombası ihalesine çıkmış durumdadır. Bunun anlamı faşizmin halka karşı daha fazla silahlandırıldığıdır.

Faşizm ne kadar propaganda ederse etsin salgın, var olan ekonomik krizi daha da derinleştirecektir. "Çarklar dönmeli" diyerek işçi sınıfını ve çalışanları, "virüs mü, açlık ve işsizlik mi" ikileminde bırakan faşizm, 1 Haziran tarihi itibarıyla kimi göstermelik önlemlerin de kaldıracağını ve "normale" döneceğini açıkladı. Ekonomik krizin faturasını işçi sınıfına ve emekçi halka kesen faşizm, 1 Haziran itibarıyla salgın karşısında uygulamaya koyduğu, işçi sınıfı ve emekçileri hedefleyen "sınıf bağımsızlığı" politikasını daha da genişletip halka mal ederek, "sürü bağımsızlığı" politikasına geçmiş durumdadır. Halka yönelik "maske, mesafe ve temizlik" çağrılarında bir şey vermeyen faşizm, bekçi yasalarıyla, plastik mermi ve biber gazı alımlarıyla yeni saldırılara hazırlanmaktadır.

Bu tür katliamların ve polis şiddetinin daha sık tartışılıyor oluşu elbette cep telefonları ile çekilen görüntüler ve sosyal

medyanın etkin kullanılmasıyla da ilgilidir. Trump tam da bu nedenle sosyal medya platformlarını kapatmakla tehdit etmektedir. Aynı söylemlerin Erdoğan tarafından da dillendirilmesi tesadüf değildir. Emperyalist-kapitalist sistemin ve TC faşizminin yeni normal budur. Virüs salgını "Allah'ın bir lütfü" olarak değerlendirilmek istemekte, kitlelerin aralarına mesafe koyarak, sokakları boş bırakılması ve faşizmin sınıf diktatörlüğü için uygulamaya koyduğu her türlü politikaya rıza gösterilmesi amaçlanmaktadır.

Kitleler gerek emperyalist kapitalist merkezlerde ve gerekse de Türkiye gibi faşizmle yönetilen ülkelerde kendilerine dayatılan bu "normali" kabul etmeyecekleridir. Virüs salgını sonrasında başta burjuva ideologları olmak üzere çeşitli çevrelerin propaganda ettiği "daha karanlık bir döneme gireceğiz", "baskı ve otoriterleşme artacak" söylemlerine karşı Minneapolis şehrini aydınlatan alevler verilmesi gereken yanıtın kendisidir. Faşizmin her türlü saldırısına karşı sokakları terk etmeyerek, dipte mayalanan dalgalarla temas edip, örgütlenerek yeni Gezi'lere hazırlanmak, fırtınalar için damla biriktirmek günün devrimci görevlerindedir. Gezi İsyanı'nın yıldönümünde işçi sınıfı ve halk açısından bir başka normal mümkündür. Bu mümkün en çok da salgın nedeniyle bir kez daha görünür olan emperyalist kapitalist sistemin gerçek yüzü nedeniyle. Kitleler, emperyalist kapitalist sistemin, faşizmin ve her türden gericiğin normalini kabul etmeyecek, isyan edeceklerdir. Biz kendi normalimize hazırlanalım. Bu normal Gezi'dir, demokratik halk iktidarını, sosyalizmdir.

Erken Seçim Tartışmaları ve TC'nin Yama Tutmayan Yasaları

Tayyip Erdoğan'ın geçtiğimiz hafta yaptığı açıklama sonrası Türkiye gündemi bir anda kendini erken seçim tartışmalarının içerisinde buldu. Erdoğan'ın, "Yarıdan tezi yok, yeni bir gönül seferberliği başlatıyoruz. So-kağa çıkma kısıtlaması günlerinde telefonla ulaşarak, çarşambadan itibaren de bizzat sahaya inerek, milletimize gidecek kendimizi anlatacak, onun da derdini dinleyeceğiz" şeklindeki sözleri bir erken seçim için kendi partisini hazırlama çağrısı olarak yorumlandı. Nitekim son 2 – 3 haftalık gelişmeleri düşündüğümüzde, erken seçim olasılığını güçlendiren kimi gelişmeler de yaşanmıştı.

AKP ilk olarak sürekli bir biçimde ısıtıp ısıtıp sofraya getirdiği suni bir darbe tartışması üzerinden kendi kitlesini partisine kenetlemeye çalıştı. Bunu hem önümüzdeki döneme genel hazırlık açısından yaptığını hem de daha kısmi olarak bir seçim hazırlığı bağlamında taktik açıdan uyguladığını söyleyebiliriz. Genel bir hazırlık olarak AKP bu gibi söylemlere sıklıkla sarılmaktadır çünkü kendi kitlesini paramiliter bir sivil güç olarak kullanma ve bunu bir koza dönüştürme arzusu bulunmaktadır. Kaldı ki önümüzdeki günlerin sokak atmosferi açısından çok daha sıcak geçeceğine yönelik her öznenin güçlü bir öngörüsünün olduğu görülmektedir.

Darbe tartışmalarının üzerine AKP ve ortağı MHP'nin Siyasi Partiler ve Seçim Kanunu'nda yapmayı düşündüğü değişiklikler tartışılmaya başlandı. Buna göre yapılan düzenlemelerle milletvekili transferlerini engellenecek ve Ali Babacan'ın kurduğu Deva Partisi'nin, Ahmet Davutoğlu'nun kurduğu Gelecek Partisi'nin seçim öncesi mecliste grup oluşturmasının önüne geçilecek.

AKP kanadında hem Deva Partisi'nin hem de Gelecek Partisi'nin özellikle Erdoğan üzerinden her defasında küçüm-senmesine rağmen sırf şu an onların somut varlıklarından ötürü yasa değişikliğine gidilmeye çalışılıyor. Bu partilerin mevcutta kitle tabanları meclisteki diğer partilerle kıyaslandığında oldukça azdır. Fakat buna rağmen AKP'nin irili ufaklı hiçbir karşıt güce tahammülünün bulunmadığı görülüyor.

Nitekim AKP'nin hali hazırda hiçbir "rakibiyle" eşit koşullarda mücadeleye girmeme gibi bir gerçekliği bulunuyor. HDP'yi dışarıda tuttuğumuzda bile sistem partilerine karşı da AKP bel altı siyaset, medya, kolluk ve yargı gücünü kullanarak onları güçten düşürmeye çalışmaktadır.

Sonuç olarak AKP, İyi Parti örneğine benzer bir şekilde Deva ve Gelecek partilerinin mecliste karşısına çıkmasını önlemeye çalışmaktadır.

Özetle, klasik darbe tartışmaları, Siyasi Partiler ve Seçimler Kanunu'nda değişiklik tartışmaları ve Erdoğan'ın "gönül seferberliği" çağrısı iktidar kanadının erken seçim tartışmalarının olduğuna yönelik güçlü bir veridir.

Bu sıralar AKP'nin sadece muhalefet tartışıyor, kendilerinin kesinkes böyle bir gündemi yokmuş gibi sunmaya çalıştığı seçim meselesinde bir anda tarihler kesilebilir. Şu an CHP biz erken seçime hazırız propagandası yapmaktadır ve AKP'de istediği sürece madem muhalefet istiyor buyurun size seçim deme potansiyeline sahiptir. Geçtiğimiz genel seçim döneminde de 6 Nisan 2018'de 'erken seçim olmayacak' denmiş fakat 18 Nisan 2018'de erken seçim çağrısı yapılarak ülke "baskın seçim"e götürülmüştü.

Hali hazırda "muhalefet" biz hazırız dese de bu tarz "baskın" veya erken seçimler büyük ölçüde hükümet partisinin işine yarar. Çünkü bu tarz şeylerin kararı hükümetteki partinin tekelinde olduğu için görece hazırlığının olmadığı ya da kendi işine yarayacağını düşünmediği hiçbir seçimin erkene alınmasının kararını vermez. Öte yandan bugün, yeni kurulan partilerin il ve ilçe teşkilatlarını örgütleme gibi iç bir süreci bulunmaktadır.

AKP ya iktidardır ya da hiç

AKP tüm bu tartışmalarla beraber adına kanun denilen faşizmin meşruiyet kolonları üzerinde bir yapboz gibi oynamaktadır. AKP sistemdeki her gediği, neredeyse her uzvu kendisine yarayacak bir biçimde o kadar revize etmeye çalışmaktadır ki artık yasalar yama tutmayacak bir hale gelmiştir. Öyle bir düzen olmalıdır ki, AKP her koşulda iktidar da kalabilmelidir. Ve son yıllarda seçimlere ve sistemin bütününe yönelik

yaptıkları tüm değişiklikler de bu temel mantık ile yapılmaktadır. Ve ancak tüm bunlara rağmen, AKP öyle ya da böyle güç kaybetmeye devam etmektedir, her güç kaybesinde de yasalara yapacağı yamalarla süreci sürdürülebilir kılmaya çalışmaktadır.

Çünkü iktidarda ya da hükümette olma meselesi AKP açısından hayatidir. AKP'nin hem iç dizaynı, hem dışarıya ve sermayeye açılma biçimi hem de kitleyle temas kurma biçimi hep iktidarda olmaya endekslenmiş vaziyettedir.

Son başkanlık sistemi de AKP'nin bu yapısını güçlendirmiştir.

AKP'nin iç dizaynına baktığımızda öne çıkan her ismi her bakanı, bir pazar alanında "söz sahibi"dir. Milli Eğitim Bakanı'nın özel okulları, Sağlık Bakanı'nın özel hastane zinciri, Turizm Bakanı'nın turizm sektöründeki büyük payı, damat Berat Albayrak'ın yerli savaş sanayisindeki konumu vs. vs. Tüm bu birliktelikler AKP iktidarda olmadığı sürece sağlanabilir değildir ve hızlıca dağılma potansiyeli barındırır.

AKP'nin dışarıya açılma biçimi de benzerdir. Devlet olanaklarını, devlet kaynaklarını sadece kendi yandaşına büyük ihaleler üzerinden peşkeş çekerek kendine yakın sermaye grubunu palazlandırmaya çalışmaktadır. Bu sermaye grubu ile AKP'nin bağı AKP'nin iktidarda olması üzerine kuruludur.

AKP'nin kitleye açılan kapıları da AKP'nin iktidarda olması biçiminde dizayn edilmiştir ve AKP'nin muhalefetteyken kitleyle bağ kurma deneyimi bulunmamaktadır. AKP adına "bir dava", "ulu-kutlu bir dava" dese de kitlesini kutuplaştırma siyasetinin bir parçası olarak kullanılmaktadır ve bunu yaparken kendi kitlesinin etrafında "yasal" bir koruma kalkanı oluşturmaktadır.

Bu yöntem iktidar gücüne sahip olmaksızın yapılabilir değildir.

Nitekim AKP'nin gerek kendi içindeki özneler gerekse de dışındaki özneler, AKP ile kurduğu bu bağın niteliğini bildiği için AKP'nin iktidarda kalabilmek adına her türlü yolsuzluğunu, hukuksuzluğunu, adletsizliğini, din tüccarlığını... dolaylı ya da doğrudan desteklemektedir ya da buna en azından sessiz kalmaktadır. AKP iktidardaki konumunu kaybetmeye başladığı an, bu tek vücut gibi görünen birliktelikteki sessizlik bir sese dönüşecektir.

Her seçimin klasiği HDP'nin baraj altında bırakılmaya çalışılması

Sistemin siyasi arenadaki bir meseleye genel yaklaşımını şöyle özetleyebiliriz. Anti demokratik ya da daha sert faşizan uygulamaların ilk adımı, Kürtlerin ve onun temsiliyet bulduğu siyasi partiye karşı atılır ve daha sonra yasallaştırılarak neredeyse tüm muhalefete uygulanabilir hale getirilir.

Başkanlık sistemi, milletvekillerinin tutuklanmasının önünün açılması, yüzde 10'luk seçim barajı, kayyum uygulamaları gibi birçok uygulama bu zihniyete dayanmaktadır. Bugün azınlık sistem partileri için uygulanan kimi yaklaşımlar HDP veya diğer politik partiler için baki ve süreklidir. HDP'nin baraj altında bırakılması için türlü yöntemlerin denenmesi, örgütlülüklerinin dağıtılmak istenmesi, kitleyle arasında uçurum yaratılmaya çalışılması Türk faşizminin değişmeyen yüzüdür. AKP bugün bu geleneğin üzerine yükselmektedir ve Kürtlerin meclis dışı kalması onun için ikili bir yanı teşkil eder.

Birincisi gerçek, halka dokunan bir muhalefet ve Kürtlerin sesi meclisten dışarı atılmış olacaktır ikincisi de AKP'nin meclisteki koltuk sayısı bu yolla artırılarak merkezi iktidar güçlendirilmiş olacaktır.

Tüm bu tartışmalarla beraber erken veya baskın bir seçim ihtimali yüksektir. Bunun mevcut durumda AKP'nin işine yarar durumda olduğu söylenebilir. Fakat ister erken seçim olsun ister ön görülen takviminde uygulansın, faşizm koşullarında, adil olmayan şartlarda seçime gidileceği muhakkaktır. AKP ve faşist iktidar ortağı MHP türlü oyunları devreye sokabilir.

Tüm bunların karşısında kitlelerin öfkesi ve çelişkileri büyümektedir. Bu bizim açımızdan bir avantajdır, bu avantajı kitlelere dokunarak, örgütlenmemizin önündeki engelleri daha fazla kaldırarak bu avantajı gerçek bir güce dönüştürebiliriz.

Pandemi Sürecinde Çalışma Tarzımıza Dair Hatırlatmalar

Kovid-19 pandemisi etkilerini sürdürmeye devam ederken, birçok ülkede “normalleşme” tartışmaları süreci başlatıldı. Pek çok ülkede pandemi gerekçe yapılarak baskı ve saldırı mekanizması devreye sokuldu.

Devletlerin pandemiye güvenlik politikalarını devreye sokmanın fırsatına çevirmesi; Türkiye’de bekçi ve polis şiddetinin olağan hale getirilmesi ile kendini gösterirken, aynı mekanizma ABD’de ise siyahi bir gencin polis tarafından sokak ortasında katledilmesi ile açığa çıktı.

Baskı politikalarının artması, muhalif kesimlerin uzun mücadele sonucu elde ettiği kazanımlara dönük saldırılar, tablonun devrimci, ilerici ve yurtseverler açısından giderek ağırlaşacağını işaretlerini veriyor. Bir süredir politik özneler için mücadelenin giderek zorlaştığını ancak diğer taraftan ABD ve Lübnan gibi yerlerdeki eylemlerden görüldüğü üzere baskılara karşı isyan dalgasının yüzeye vurduğunu görüyoruz. Yani devrimcileri her anlamıyla zorlu bir süreç bekliyor, isyan için koşullar uygunken yeni saldırılarla birlikte kazanımların hedef tahtasına konulması, kitle hareketinin geri çekilme durumu, pandemi nedeniyle milyonlarca buluşmanın olanakların darlaştırılması durumu zorlaştırmaktadır.

Böylesi bir ortamda gelişebilecek olası direniş ve isyanlar için politik öznelerin bugünkü yetersizliğini, bunu aşma hedefiyle kitleye ulaşmanın yeni yol ve yöntemleri üzerinde tartışmaları sürdürmek gittikçe önemli bir hale gelmektedir.

Zira kitleye ulaşmak zaten zor iken, bir de var olan güç ile güncel durumun açığa çıkardığı yeni çelişiklere dair yeni yollar bulmak önümüzde duruyor.

Bunu da farklı yol ve yöntemleri devreye sokarak, devrimciliğin yeniden yeniden üretimi tartışmasını zorunlu kılıyor.

Hem çalışma tarzımız ve tempomuza dair kafa yormalı hem de başta devrimcilerin olmak üzere kitlenin pandemi nedeniyle evden çıkmama olasılığına karşı müdahaleci olmak bu tartışmanın birer parçaları olarak tartışılabilir.

Sokağa çıkma yasağının uygulandığı süreçte Partizan Dergisinin 90. Sayısında yer alan “Çalışma Tarzımıza Üzerine” makalesini üzerinden yürüttüğümüz tartışma oldukça verimli geçti. Bu sayıda o yazılan makale bugün de çalışma tarzımıza dönüp bakıldığında birçok noktada benzer tartışmaları yürütebileceğimizi gösteriyor.

Çünkü sorunları sadece bir makale ya da bir tartışma ile ortadan kaldırmak kabul edelim ki gerçekçi değil. Benzer sorunların oldukça üzerinde durmak ve çözüm üretmek dışında da bir seçenek yoktur.

Makalenin “Örgütün İşlev kazanması” başlığında incelenen “Demokratik Merkezizetçilik” tartışması özellikle yeni kadrolar açısından ne anlam ifade etmektedir, pratikte nasıl hayat bulmaktadır, kolektif karar alma nasıl daha fazla hayat bulur gibi önemli sorular üzerinden başladık. Bu başlıkların, birçok kere tartışılmasına rağmen tüm kadrolar açısından özellikle böylesi özgün süreçlerde yeniden hatırlanması ihtiyaç olmaktadır. Çoğu zaman birçok şey teoride savunulsa da onu pratiğe uygulamakta zorlandığımız gerçeği önümüzde durmakta. Meseleye pratikte hayat vermek için ara ara bu tartışmaları yapmak oldukça faydalı olmaktadır.

“Politikleşme ve politik şekilleniş” ara başlığında yer alan; “*Temelde çalışma tarzını sekteye uğratan meselelerin başında elbette ki politikleşme(me) seviyemiz gelmektedir. Keza kolektifimiz tespitite iyi ancak pratikte kötü bir seyir izlemektedir. Sayfalarca politik tespitin kırk yılı aşkın pratik deneyimin varlığına rağmen pratik etkisizliğimizin bu derece üst boyutta olması sorunun başka yerde olduğunu göstermektedir*” (Partizan Dergisi 90.sayı sf: 95) belirlemesi hala önemli bir tartışma başlığı. Bu kısımda meselesinin politikleşme ile ilişkisi önem kazanıyor ve politikleşmenin sadece siyasi seviye ile bağı olmadığı, kişinin yaptığı tespitlere paralel bir yaşam sürmesinin politikleşme ile bağına işaret etmesi konu bağlamında isabetli bir noktada duruyor.

Yine her sürecin sorunu olagelen rutinleşme başlığı da önemli bir tartışma olarak önümüzde durmaktadır. Devrimcilikte amatör ruhun önemine de özel vurgu yapılan bölümde “Profesyonel çalışma tarzı ama kitleleri örgütleme konusunda amatör bir ruha ihtiyaç duyduğumuz açık” şeklindeki vurgu oldukça önemli.

Pandemi süreci içinde evlerine kapanmak zorunda bırakılan kitleye rağmen devrimcilerin politik özne olma gerçekliğinden hareketle pandeminin sona ermesini bekleme şansı yoktu. Bu süreç boyunca amatör ruh ile evlerinden çıkamayan kitle ile bağı sürdürmek ve yeni bağı oluşturmak meselenin güncel yanını oluşturmakta. Pandemi süreci “normalleşme” tartışması ile geri kalacağı düşünülse de

2. Dalga ile bu tartışma yeniden önümüze gelecektir.

“Salgının yeniden alev alması ve büyümesi durumunda nasıl bir çalışma yürütmek gerekiyor?” sorusunu önümüze koymaktadır.

2 .dalga ile yeniden içe kapanma, yabancılaşma, dayanışmanın yok edilmesi vb. tartışmaları için devrimcilerin durumu tersine çevirmek için rutinleşme tehlikesine karşı daha fazla uyanık olması gerekiyor. Çünkü rutinleşme beraberinde sıradanlaşmayı, yüzeyselleşmeyi ve kitlelere, kolektife güvensizliği getirebilir.

Yine makalede yer alan “OHAL süreciyle birlikte, dışımızdaki süreçte rutin çalışmayı dahi imkansız kılmasına karşın, yeni duruma (somut koşullara) uygun bir çalışma tarzı oluşturulamamak hareketsizliği dayatmaktadır. Ki hareketsizlik, bir devrimci için ölümlü eş anlamıdır” (Partizan Dergisi 90.sayı sy: 96) paragrafı bugünde pandemi nedeniyle benzer bir sürecin yaşandığını göstermektedir.(Çünkü aynı hareketsizlik, kitlenin geri çekilmesi mevcut durumda da geçerlidir)

Bugün mevcut gerçeklik içinde; kitlelerle birebir bağı sürdürmenin yeni yol ve yöntemlerini tartışmak önemlidir. Diğer taraftan yaşamda devrimciliği yeniden üretme tartışması bugünde günceldir o nedenle bu tartışmanın ara ara yapılması ihtiyacıdır. Dar pratiğin de önüne geçmek ve kolektifin tamamına dair daha fazla kafa yorma tartışmasını yeniden güncellemenin önünü açacaktır.

Çünkü bulunduğumuz noktada yaptıklarımız verili duruma müdahale için yeterli değildir, daha fazla çalışmak

ve daha fazla üretmek zorundayız. Bu devrimcilerin işinin giderek zorlaştığı tartışmasının bir parçasıdır. Elbette herkesin kendi işini, görevini en iyi şekilde yapması, sonuçlandırması önemlidir ancak bugün açısından da(genelde de yetmemekte), toplama dair kafa yoruşun ve sürecin önünü açmaya dair içine gireceğimiz yoğunlaşma ve buna dair pratik adım, anın ihtiyacıdır.

Çünkü parçada yürütülen çalışma önemli olmakla birlikte bunun birleştirilmesi çok daha önemlidir. Bu sayede mevcut güce rağmen onun çok üstünde bir enerji ve ona bağlı kitle ilişkisi açığa çıkardığı gerçeğini deneyimlerimiz bizlere göstermiştir.

Makalenin diğer bir ara başlığı olan “Alıncılık ve Adamcılık” bölümü de toplama kafa yormanın, bütünü düşünmenin ve kolektifin önüne koyduğu perspektifi gerçekleştirmesi için diğer önemli bir tartışma başlı oldu.

Makalenin “Devrimci önderlik” bölümünde önderliğin gelişen durumun analizini yapması, olası değişimlere, kitle hareketlerine dair hızlı bir öngörü ile kolektifi buna göre konumlandırması tartışmanın diğer önemli bir noktası olarak ele alındı. Önderlik mekanizmasının tam da bahsedilen koşullarda misyonunu daha hızlı açığa çıkarması gerektiği öne çıktı.

Bütün bu tartışmalar yukarıda da bahsettiğimiz gelişen durumun ya da açığa çıkan değişimleri, dinamikleri iyi anlamak ve buna göre konum alma noktasında kilit roller oynayacaktır. Çünkü mevcut konumlanış açığa çıkacak hareketliliği karşılamaya yeterli değildir.

Jair Bolsonaro Koronavirüs ve Yolsuzluk Krizine Yakalandı

Brezilya'daki tüm bu tablo özünde Bolsonaro öncesinde de varlığını koruyan ve Bolsonaro'yla katmerleşen aşırı yolsuzluk ve gelir eşitsizliğinin sonucudur.

Brezilya'nın yükselen koronavirüs vakaları ve Jair Bolsonaro'nun hükümetinde büyüyen bölünmeler, aşırı sağcı Cumhurbaşkanı'nın yönetiminin temellerini sarsıyor. Geçen hafta itibariyle, Brezilya dünyada en fazla koronavirüs vakası yaşayan ikinci ülke oldu.

Gerçek rakam muhtemelen daha yüksek olsa da, 520 binden fazla kayıtlı vaka ve 29 binden fazla ölüm var.

Brezilya'nın sağlık sistemi kırılma noktasına yakın. Örneğin nisan ayı sonunda, Manaus şehrindeki devlet yetkilileri tarafından toplu mezarlara insanların cenazeleri gömülüyordu. Ülke çapındaki yoğun bakım üniteleri tehlikeli bir şekilde tam kapasiteye yakındı. Bu tablo bariz bir şekilde Bolsonaro'nun virüsün yayılmasını durdurmaya yönelik yapılan her türlü girişime karşı muhalefet etmesinin felaket bir sonucu olduğudur. Uzmanlar başka birçok ülkede olduğu gibi Brezilya'da da salgının yol açtığı can kaybının resmi rakamların çok üzerinde olabileceğini söylüyor. Sao Paulo Tıp Fakültesi'nden Domingo Alves "Brezilya sadece hastanelere gidene test yapıyor" diyor ve salgına karşı ülkenin etkili bir strateji izlemediğini düşünüyor. Domingo Alves'e göre gerçek vaka sayısı, hükümetin açıkladığının 15 katı. Üstelik uzmanlar Brezilya'da salgının önümüzdeki hafta-

larda daha da hız kazanacağını tahmin ediyor.

Bununla beraber Bolsonaro Hükümeti'nin bir başında bir başka sorun daha var, o da gittikçe büyüyen ekonomik kriz.

Burada öncelikle Bolsonaro'yu biraz tanımak gerekiyor. Kendini "sistem" karşıtı ya da çürümüş politik düzenin dışında bir alternatif olarak tanımlayan, asker kökenli Jair Bolsonaro ise aslında siyasete yeni atılmış biri olmasa da, otoriter retoriğini bu Trump vari sözde siyaset-dışılık üzerine kurmaktadır. Bolsonaro, kadınların çalışmaması gerektiği, Afro-Brezilyalıların tembel oldukları, eşcinsellerin çocukken dövülerek "iyileştirilebilecekleri", askeri rejimin en azılı işkenceci isimlerine hayranlık duyduğu gibi düşüncelerini saklama ihtiyacı duymazken, en temel vaadi olarak ise güvenlik meselelerinde uygulayacağı çok sert politikalar olarak göstermektedir.

Bolsonaro'nun güvenlikçi retoriğine güçlü bir anti-komünizm söylemi de eşlik etmektedir. Brezilya toplumunun bugün neredeyse üçte birini kapsayan Evanjlik kiliseler ile silahlı kuvvetlerin, emekli asker ve polisler ile ailelerinin desteği bu güvenlikçi ve anti-komünist söylem ile büyük ölçüde sağlanmış bulunmaktadır.

Brezilya yerel yönetimleri hükümetten bağımsız karantina önlemleri uygularken

Bolsonaro, spor salonları ve berberler gibi yerleri "zorunlu" iş ilan ederek karantinayı baltalamak için çalıştı. Sadece bu da değil, karantinaya karşı protestoları teşvik etti ve hatta katıldı.

Bolsonaro "Brezilya'nın ekonomisinin normal şekilde çalışmasının pandemiyi kontrol etmekten daha önemli olduğu" konusunda ısrar ederek salgın sürecinin başından beri tamamen sermayeyi gözetken bir politika izledi ve tam anlamıyla halkı terketti. Örneğin Rio ve Baixada Fluminense'de devletin halkı terk etme durumu o kadar ciddidir ki yoksullar kendi başlarına koruyucu önlemler almaktadır. Bu tarz bölgelerde belirgin olan iki şey var, biri yoksulların arasındaki sınıf dayanışması, diğeri ise farklı gruplardan uyuşturucu kaçakçılarının eylemleri. Rio ve Baixada Fluminense'de çeteler otomobil ve lamba direklerine bağlanan hoparlörlerle sokağa çıkma yasağı "emretti" ve insanları uyarlamak için kapı kapı dolaştılar. Bu çeteler kapıları çalarak konut sakinlerine sokağa çıkma yasağı ilan ettiklerini ve uymazlarsa şiddet ile cezalandırılacaklarını söylüyor. São Paulo'da, "pankadões" adı verilen büyük toplantıların çoğu hala devam ediyor. Bunlar, çok sayıda uyuşturucu satışının gerçekleştiği etkinliklerdir, bu nedenle uyuşturucu satıcılarını aktif tutmak ve polis memurlarını yozlaştırmak için çeteler tarafından rüşvet verilmektedir. Bu, Rio'daki bazı favelalarda da (gecekondu mahalleleri) oluyor, ancak gazeteler haber yapmıyor çünkü uyuşturucu çetelerine "olumlu bir imaj" vermek istiyorlar.

Dertleri insan sağlığı değil "ekonomi"

2018'deki seçim zaferinden sonra Bolsonaro, devletin yoksul işçi-emekçi kesimine ve aktivistlere karşı otoriter tavrını hızla güçlendirdi. Aynı zamanda çeşitli demokratik organları hurdaya çıkarmaya çalıştı ve işletmelerin dünyanın akciğeri kabul edilen Amazon yağmur ormanlarını yok etmesine izin veren bir yasa çıkardı. Ancak Brezilya'nın ekonomisi patronların umduğu gibi büyümüyordu. Ardından, Nisan sonunda, Bolsonaro'nun Adalet Bakanı Sergio Moro istifa etti.

Moro, Brezilya'nın eski sosyal demokrat başbakanı Luiz Inacio Lula da Silva'yı hapseden sağcı yargıçtı. Adalet

bakanı olarak atanması, Bolsonaro'nun destekçilere "yolsuzlukla mücadele" vadedinin bir parçasıydı.

Bolsonaro Nisan ayının sonunda bir sağlık bakanını salgınla mücadelede aynı fikirde olmadığı için görevden aldı. Yerine gelen bakan da cumhurbaşkanıyla anlaşamayarak sadece bir aydan kısa bir süre sonra istifa etti.

Brezilya'daki koronavirüs krizinin ölçeği büyüdükçe, Brezilya'nın tepesinde giderek artan sayıda insan Bolsonaro'nun gitmesini istiyor gibi görünüyor. Medyaya yansıyan Bolsonaro karşıtı görüntülerin Brezilya'nın en fazla ikinci vaka sayısına sahip olduğu ülke olduktan sonra artması tesadüf değil. Ancak Brezilya'daki tüm bu tablo özünde Bolsonaro öncesinde de varlığını koruyan ve Bolsonaro'yla katmerleşen aşırı yolsuzluk ve gelir eşitsizliğinin sonucudur. Brezilya'da yolsuzluk neredeyse bir gelenek haline gelmiştir.

Sermaye cephesi ise yoksul işçi-emekçi kesiminin hayatlarından endişe etmiyor, sadece salgının ölçeği Brezilya ekonomisi için gittikçe kötüleştiğini ve sermayenin çıkarlarının giderek tehlikeye girmesinden endişe ediyorlar. Kamuoyundan yoğun bir baskı gören Bolsonaro, Brezilyalı yerel yönetimlerin salgını yönetmesine yardımcı olmak için 9 milyar Euro değerinde yardım sözü verdi. Buna karşılık, bu yerel yönetimlere, kamu sektörü ücreti ve emekli maaşlarını kısmak gibi "kemer sıkma" önlemlerini kabul ettirmeyi zorla dayattı.

Mart ayında, karantina önlemlerinin geçen yıl Şili'deki kitle gösterileri gibi "sosyal kaos" u tetikleyeceğini "solun" bundan fayda sağlayacağını söyledi. Yine de tüm bunların arasında Bolsonaro'nun krizine karşı mücadele belirtileri var. Sağlık çalışanları tarafından yapılan bazı gösteriler ve virüse terk edilmiş hissedilen yoksul emekçi insanlar tarafından favelalardan - gecekondu mahallelerinden yürüyüşler yapıldı. Bolsonaro'nun 2018'deki seçimleri kitlesele protestolarla karşılandı ve her zaman direnişten endişe ediyor. Bir de buna 14 Haziran 2019'da ülke genelinde bulunan 380 kasaba ve şehirde yaklaşık 45 milyon işçinin katıldığı genel grevi eklediğimizde endişe etmesi kaçınılmazdır.

“Henüz Yapılabilecekler Varken Yapılmalı, Barolar da Direnmelidir”

SÖYLEŞİ | Av. Ezgi Çakır

Siyasi iktidar tarafından meslek örgütlerine yönelik yapılmak istenen her değişiklik demokrasi için kaybedilmiş ya da kaybedilmeye mahkum bir alandır.

Siyasi iktidar son dönemdeki yöneteme krizini baskıyı iyice artırarak aşmanın peşinde. Son olarak koronavirüs döneminde de görüldü ki iktidar; HDP'ye yönelik kayyum saldırılarıyla, kadın mücadelesine dönük gözaltı ve tutuklama operasyonlarıyla koronavirüs sonrasına hazırlık yapıyor. Bu meselelere ek olarak AKP'li Cumhurbaşkanı Erdoğan, barolar ve meslek odalarına yönelik yeni saldırının sinyalini vermişti. Bağımsız bir yargıdan söz edilemeyen ülke gerçekliğinde barolara yönelik operasyonlarla avukatlık mesleğinin de içi boşaltılmaya çalışılıyor.

Sürecin barolara yönelik olası saldırılarını Halkın Hukuk Bürosu'ndan Avukat **Ezgi Çakır** ile konuştuk. Çakır, süreci “sistemik hale gelen devlet politikası” olarak değerlendirdi.

-Siyasi iktidarın son dönemde baro ve meslek odalarına bu denli yönelmesinin sebebi sizce nedir?

- Barolar meslek örgütleri olarak hem yönetsel hem de ekonomik yönden özerk kuruluşlardır.

Barolar, siyasi iktidarın hakimiyet alanı dışında ve programlarına önceden müdahale imkanı teknik olarak yok. Ama etki altına alma, susturma ya da istediği yönde konuşturma çabaları ol-

du-olmaya devam ediyor. Siyasi iktidar ne zaman sıkışsa, yönetememe krizi ne zaman şiddetlense meslek örgütlerine bu şekilde saldırıyor.

Nazi Almanyası'nda iktidarı ele geçirme ve sürdürme politikası eşgüdümlü şekilde meslek örgütlerine de yönelmiştir. Türkiye'de meslek örgütlerinin demokratik ve özerk yapısı, yönetemeyen bir iktidar için doğaldır bir tehdit unsuru olarak durmaktadır

Siyasi iktidar meslek örgütlerine yöneldi çünkü;

-Hem tabipler odası hem de baroların; her iki meslek grubu da halkın en temel ihtiyaçlarının icracısı durumundalar. Aydın sıfatları, halka karşı hak arama ve talep etme sorumlulukları bulunmaktadır. Meslek örgütleri ne zaman bu tarihsel sorumluluklarını yerine getirdilerse siyasi iktidarın da hedefi olmaktan kurtulamadılar. Tehditlerle asıl olarak “halkın derdine sıkıntısına ses olanların sesini susturmak” isteniyor.

-Meslek örgütleri halkın sorunlarından bahsetmesin isteniyor. Merkezi demokratik meslek örgütlerini kendi mesleki programlarına ve sorunlarına sıkıştırmak, tehdit ve vaatlerle liberal pratiğe hapsedmek isteniyor.

-Büyük grupları ufaltarak ve yeni ik-

tidar alanları açarak, çıkar çatışmalarını arttırmak; bu yolla hem etkinliğini, gücünü azaltmak bir yandan da çıkar çatışmalarına boğarak gündem değiştirmek isteniyor.

-Ekonomik bağımsızlık güçtür. Bunu yok ederek hem kendilerine gelir kapısı açmak hem de meslek örgütlerini zayıflatmak istiyorlar.

-Her zamanki gibi “daha fazla demokrasi” nidaları ile seçim yöntemi ve daha fazla farklı ses nidaları ile başlayıp, TBB'deki delegasyonda büyük baroların etkinliğini azaltmak, meslek örgütü vasfını, etkinliğini ve birliğini yitirerek teslim almak istiyorlar.

Meslek örgütlerinin aynı Feyzioğlu gibi biat etmesini istiyorlar. Bu bir varlık-yokluk mücadelesinin başlangıcıdır. Şimdi seçim yönteminin değiştirilmesi olarak başlayan sürecin sonu işlevsizleşen, bağımlı meslek odalarına dönüşecektir.

-Şu an bağımsız bir yargıdan söz etmek mümkün değil. Avukatları ve baroları da bu şekilde bir dizayn etme çabası var. Bu konu hakkında ne düşünüyorsunuz?

- Türkiye'de bağımsız bir yargı dediğiniz gibi maalesef yok. Hiç olmadı aslında ama şu anda çok fazla teşhir olduğu bir süreçten geçiyor.

Ceza yargılaması alanı siyasi iktidarın gücünü sınıdığı yerdir ve yargı, halkı muhalefeti sindirmek için tahakküm aracı olarak kullanılıyor. Bir yandan verilen cezalar “yargılama süsü” ile kamuoyu nezdinde meşrulaştırılmaya çalışılıyor. Yargının üç sacayağı; hakim, savcı ve avukatlardır. Savcılar ve hakimler tamamen teslim oldu. Bugün bıraktığını yarın talimat ile yeniden alıyor ve tutukluyor. Yargıya saygı ve güven kalmadı. Avukatlar bu tabloda bağımsız olan ayakta kalan ve sorumluluk taşıyanlar ve tabi ki korkuluyor.

Bu düzenleme yalnızca meslek örgütlerine yönelik düzenleme değil. Sistemik süregelen bir devlet politikası. Hak mücadelesinde etkin hukuk örgütleri, dernekleri kapatılıyor. Avukatların anayasada koruma altına alınmış hak çerçevesinde bir açıklama yapmasına dahi tahammülleri yok. Yerlerde sürüküyorlar, üzerlerine gaz sıkılıyor.

Hakkınızda açılmış tek bir dava bile varsa ruhsatınız verilmiyor, gasp ediliyor. Adaletsizlik artık o kadar üst boyutta ki; insanlar kanunda yazan adil yargılanma hakkının kullandırılması için direniyor. Çok yakın zamanda ölüm orucunda yaşamını yitiren Mustafa Koçak, İbrahim Gökçek ve Helin Bölek yargının işlevsizliğinden kaynaklı hak kayıpları ve adil yargılanma taleplerinin tekrar inşası için direndiler. Halihazırda 18 avukata toplamda 18 yıl cezanın bozulması, tutuklu avukatlarının derhal serbest bırakılması, itirafçılık yasalarının kaldırılması gibi başlıca taleplerle meslektaşlarımız Ebru Timtik ve Aytaç Ünsal da ölüm orucunda.

Artık 150 günü aşan direnişleri ile adil yargılanmanın tesisini talep ediyorlar.

Avukatları, sanatçıları, siyasetçileri, gazetecileri, halkı devrimcileri adaletsizliğe mahkum eden bu sistemin son bulması için direniyor meslektaşlarımız. Talepleri zaten olması gerektir. Avukatları, adil, bağımsız, tarafsız ve açık yargılamayanlar kanun önünde suç işlemişken haklarında cezaya hükmedilen maalesef yine yargılananlar oluyor.

İstanbul Barosu 141 yıldır ayakta, kapısındaki mührü söküp direnmiş bir geleneğe sahip. 141 yıl farklılıklara, saldırılara rağmen ayakta kalmış, mesleki dayanışmadan, sorunları birlikte ele almaktan ve çözüm bulmaktan vazgeçmemiş bir meslek örgütünü teslim almanın zannettikleri kadar kolay olmayacağı fikrindeyim.

-Son olarak eklemek istediğiniz bir şey var mı?

- Öncelikle mahkemelerin birer engizisyon mahkemeleri gibi çalıştığı düşünüldüğünde bu yolda şehit düşenler ve halihazırda direnen avukat meslektaşlarımızın sesi olmalıyız.

Siyasi iktidar tarafından meslek örgütlerine yönelik yapılmak istenen her değişiklik demokrasi için kaybedilmiş ya da kaybedilmeye mahkum bir alandır. Bu sebeple henüz yapılabilecekler varken yapılmalı, barolar da direnmelidir diyorum.

Mektuplarla Paylaşılan Yaşamlar

Devrimci hareketlerin tarihi ve özelinde Türkiye Devrimci Hareketi (TDH) ile Kürt Özgürlük Hareketi'nin tarihi, aldığı miras bakımından köklü bir geleneğe sahiptir. Ermeni devrimcilerle başlayan ve Mustafa Suphi'nin Türkiye Komünist Partisi (TKP) ile devam eden mücadele, Kemalist devlet eliyle yıkıma uğrasa da 68 kuşağı ve devrimciliği, devrimci geleneği yeniden yaratmıştır.

Bu dönemin devrimcileri devrim mücadelesini sınıf uzlaşmacı, pasifist, parlamentarist çizgiden sıyrarak devrim ve

komünizmin, sınıf mücadelesinin zorlu yollarının bilincine varmış, mücadelesini tamamen burjuva devlet aygıtını yok etmek üzere inşa etmiştir. Tabi burjuva-faşist devlet de yıllar boyu devrimcileri yok etmek adına imha katliamlarına girişmiş veya onları yıllarca tutsak ederek mücadeleden koparmaya çalışmıştır.

Bu tutsaklık elbette diğer 'adli' tutukluluktan bambaşka ifadelerle alınmıştır. Tutsaklık, devrimci her birey için asla mücadeleden kopmak anlamına gelmemiş, aksine 'içeride' bulunduğu zamanı

daha fazla okuyarak, yani politik olarak 'çelikleşerek' değerlendirmiştir. O içeride de yarattığı birçok değeri dışarıyla buluşturmuş, yoldaşlarına ve ardından gelecek bayrak taşıyıcılarına da miras bırakmıştır.

Devrimci tutsaklara, tutsaklığa dair birçok anı-anlatı birikmiştir bu on yıllar boyunca. Ve yaşanan-yaşatılan o hatıralar dönemin tanıkları tarafından çok kez kaleme alınmıştır.

Bugün ise son zamanlarda çıkan ve o on yıllar birikimini, 12 Eylül Askeri Faşist Cuntası'ndan bugüne anlatan bu kitap, hapishaneler sürecinin mücadeleye kattığı tarihsel miras açısından önemli bir yerde durmaktadır: Mektuplarla Paylaşılan Yaşamlar...

Kitap, 80 döneminden başlayarak profesyonel devrimci faaliyet yürüten, yaşamının bir bölümünde de Özgür Gelecek gazetesinde çalışan Seza Mis Horuz tarafından kaleme alındı. Aslında kitabın tamamı 80'lerden itibaren hikayelerini okuduğumuz, bir dost sohbetinde ismini andığımız yüzlerce devrimcinin tutsaklık öykülerini anlatıyor. 'İçeride' yaşadıklarını bize bire bir anlatımla hatırlatıp o günleri tekrar anımsamamızı sağlıyor. Kitabı okurken her mektupla kah hüznleniyor, anlatılan her hak gaspına ve işkenceye öfkeleniyor, yaşanan her mutlu ana tanık olmanın sevincini yaşıyoruz. Yine Seza Horoz'un kendi tutsaklık deneyimini de kitaptan okuyabiliyoruz.

Kitabın her bir kahramanı, yaratılan ve bugüne kadar gelen her devrimci birikimin mimarları, taşıyıcıları. Onların kaleminden dökülen her bir satır, özlemin en yoğun halini anlatıyor bizlere. Mesela 2011'de ölümsüzlüğe uğurladığımız Sefagül Keskin (Eylem), 2003 yılında Ulucanlar'dan yazdığı mektubunda "Özlemlerimiz yaşamımızı daha bir anlamlı kılıyor (Syf: 411)" demiş. Aslında

tutsaklık koşullarında yaşamı ve o yaşamın anlamını bilen bunların içerisinde özlemleri de barındıran anlardan sadece biri.

Mesela kitabın diğer kahramanlarından biri de 2017 yılında bir 'devrim emektarı' olarak toprağa düşen Serdar Can. Can, içeride sadece devrimci tutsaklara has bir deneyimi paylaşıyor mektubunda. Kendisini 'kaba saba biri' olarak tanımlayan Serdar Can içeride şiir yazmaya başlıyor. Belki de devrimci tutsakların içerideki yaşamını ve azmini anlatan en iyi örneklerden birisidir.

Azim ve yaşama tutunma arzusu deyince, çok uzun yıllar tutsak kalan devrimcilerin bu azmi bilen herkesi etkilemiştir. Kitapta yer alan mektuplardan en çok etkileyici yerlerden biri olan bölüm ise hayatının 30 yılını en az 10 ayı hapishanede tutsak geçiren Güneş Arduç Eliuygun'un mektubu oldu. Eliuygun, hayatının çoğunu hapishanede geçirip hala aynı heyecanla yaşamaya devam etmesini tanımlıyor 2011 yılında Sincan Hapishanesi'nden gönderdiği mektubunda;

"Bana öyle geliyor ki, bu mekanlarda uzun süre kalınca bir tür 'bağışıklık, 'direncilik' de kazanıyor insan. Aslında hayata kendimizin yüklediği anlamlar ya da hayatı anlamlandırma biçimimiz, aynı zamanda sınırları belirlenenin, egemen tarafından tanımlananın dışına çıkmayı gerektiriyor. Ben buna 'hayatta olmak' diyorum. Onca olumsuzluklara, zorluklara rağmen, ayakta kalmak, güçlü kalmak 'hayatta olma' ile mümkün sanırım..."

Güneş Arduç Eliuygun'un da mektubunda dediği gibi binlerce tutsak bugün o 'hayatta kalmak' mücadelesini devam ettiriyor. Ve bu 'Mektuplarla Paylaşılan Yaşamlar' kitabı da o mücadelenin bire bir anlatımı niteliğinde. Okunması, öğrenilmesi ve anlaşılması gereken bir kitap.

Kavgada Ölümsüzleşenler

Mehmet Kalkan

1952 Dersim Hozat doğumlu Mehmet Kalkan, Proletarya Partisi'ni çalışmak için gittiği İstanbul'da tanıdı. Çeşitli fabrikalarda örgütlenme çalışmaları yapan Mehmet Kalkan, 14 Haziran 1987 yılında Diyarbakır'da işkencede ser verip sırt vermeme geleneğinin sürdürücüsü olarak ölümsüzleşti.

Naki Göksu (Ünal)

Malatya doğumlu Naki Göksu(Ünal) Proletarya Partisi ile 1980 sonlarında üni-

versitede tanıştı. Üniversite son sınıftayken gerillaya katıldı. 8 Haziran 1991 günü düştüğü pusuda askerler tarafından yaralı olarak yakalanır. Ağır işkencelerden geçmesine karşın yoldaşlarının yerini söylemeyen Ünal, binbaşı tarafından kurşuna dizilerek katledilir.

Hıdır Doğan (Tekin-Cengiz)

Dersim Hozat Alancık Köyü'nde doğan Hıdır Doğan, İstanbul'da devrimcileşti. 1991 yılında memleketinin dağlarına gerilla olarak dönen Doğan, 6

Haziran 1992 günü yaşanan çatışmada ölümsüzleşti.

Ahmet Kargın (Mehmet Zeki)

1963 Dersim-Ovacık Tetuşağı Köyü'nde doğan Ahmet Kargın, Proletarya Partisi'ne sempati duyarak Halk Ordusuna katıldı. 1992 yılının Haziran ayında Erzincan'da para almak için gittikleri bir köyde Erdal Aslan isimli bir hain tarafından katledildi.

Zülfü Yıldız

1953'te Elazığ Karakoçan'da dünyaya geldi. Zülfü Yıldız, 12 Eylül AFC'si döneminde kısa bir hapishane yaşamının ardından yurt dışına çıkar. Orada da bulunduğu

her alanda verilen her görevi layıkıyla yerine getirir. Zülfü Yıldız, 8 Haziran 1993 tarihinde geçirdiği kalp krizi sonucunda yaşamını yitirir.

Ramazan Kılavur (Kılavuz)

1959 Siverek doğumlu Ramazan Kılavur, 1980 AFC'si sonrasında gerillaya katıldıktan sonra tutsak düşer. 4 yılı hücrede olmak üzere 11 yıl tutsak kaldı Diyarbakır zindanlarında. Yaşadığı ağır işkenceler, hem vücudunda hem psikolojisinde ağır izler bırakır. Ramazan Kılavur, 3 Haziran 2001'de İsviçre'nin Luzern kentinde intihar ederek yaşamına son verdi.

Suriye'ye Kısa Bir Ara, Sıra Libya'da!

Dünyanın gündemi pandemi ekseninden yavaş yavaş kayarken, emperyalist ve işgalci devletlerin rotası her zaman olduğu gibi Ortadoğu'yu gösteriyor. Üst başlığın pandemi olduğu günlerde dahi, alttan alta Ortadoğu'ya müdahaleler kesintiye uğramamış, tersine yeni gelişmeler ve gerilimler baş göstermişti. Bu gelişmelerin yaşandığı yerlerden biri de Libya. İşgalci, sömürgeci devletlerin ülkeyi ve bölgeyi şekillendirme çabaları bu süreçte, Ortadoğu'nun karmaşıklığına yaraşacak biçimde çeşitli. Rusya'sından ABD'sine, TC'sinden BAE'sine kadar her birinin farklı ama bir yerde kesişen politikalarla Libya'da konuşulduğunu görüyoruz. Suriye'de yaratılan yıkımdan sonra doyum aşamasına gelmeyen bu kan emiciler, Libya'nın mevcut durumundan yararlanarak kendi siyasi yönelimlerine can suyu yaratmaya çalışıyorlar. Kimi ülkeler bölgede "erk" pozisyonuna gelme uğraşı içerisinde. Kimi ülkeler ise otorite olmak değil, zor günler için elinde bir koz bulundurmak, sesini cılızda olsa çıkarabilmek hedefiyle hareket ediyor. Otorite olmanın uzak "ihtimal" olduğu TC için de elinde bir koz bulundurmak Libya'daki varoluşunun esas sebeplerinden. Suriye politikalarına dönüp baktığımızda da aynı yaklaşımla karşılaşıyoruz. TC aynı kulvarda yarışmayacağı emperyalistler ile karşı karşıya geldiğinde, elinde kullanabileceği bir şeyler olsun istiyor. Yani maşa olarak kullanılmak bir yana, kendi emelleri doğrultusunda hareket etme özgürlüğünü bir nebze de olsa kazanmak istediğini söylemek mümkün.

TC'nin şu an Libya'daki mevcut durumunu anlamak elbette ki Doğu Akdeniz'de yaşanan sondaj gerilimlerini hatırlamayı gerektiriyor. Libya'ya dışarıdan tam bir müdahalenin başlamasından önce, Doğu Akdeniz ve oradan pay kapmak için

didişmeler sürerken hatırlanacağı üzere TC söylemde epey yükselse de, pratikte kendini dayatmayı pek başaramamıştı. "Mavi Vatan" söylemiyle yola çıkmış ve başta Yunanistan, Güney Kıbrıs olmak üzere sondaj çalışmaları yapan ülkelerle kıta sahanlığı konusunda sürtüşmeler yaşamıştı. Orada pek fazla dikkate alınmayan TC, Libya ile "Deniz Yetki Alanları Mutabakatı" imzalayarak burada sözünün olduğunu göstermeye çalışmıştı. Bu anlaşmayı imzalaması ise başta Yunanistan olmak üzere diğer taraflardan da tepki toplamıştı. Esasta Kıbrıs mevzusunda pek işe yarar bir yanı olmayan bu anlaşmanın, sonrası için çizilen planın bir ön ayağı olduğu söylenebilir.

Bu anlaşma TC açısından Kıbrıs konusunda bir önem arz etse de bununla sınırlı değil. TC'nin Libya'da anlaşma imzaladığı taraf bilindiği gibi Trablus ve çevresini hakimiyeti altında tutan Ulusal Mutabakat Hükümeti. UMH'nin cihatçı kanadı temsil ettiğini de belirtmek gerekiyor. Ki Türkiye'nin anlaşma yapabilmesinde ki temel sebeplerden bir tanesi bu. Serrac hükümeti aynı zamanda fi tarihinden kalma bir anlaşmaya göre meşru hükümet olarak kabul görüyor. Bu anlaşmanın geçerliliği olmasa da BM'nin veyahut başka bir otoritenin müdahale etmemesi ile bağlantılı olarak bu meşruluk fiili olarak sürdürülmeye çalışılıyor.

UMH'nin cihatçı kanadı temsil etmesi ve TC ile anlaşma imzalanması arasında elbette ki birçok bağ mevcut. Öncelikle şunu söylemek gerekir ki, Serrac hükümetinin TC'nin sağlayacağı güvenlik yardımına ihtiyacı vardı ve bu anlaşma iki tarafında çıkarlarına uyduğu için imzalanmıştı. En mühim noktalardan bir tanesi de TC'nin Suriye'de devşirdiği paralı askerleri Libya savaşına sürmesi olarak görülebilir. Suriye'de eğittiği ci-

hatçı çeteleri Libya'da da kullanabileceği bir alan doğmuşken, TC'nin bu durumdan faydalanmaması beklenemezdi. Yani Türkiye hem saha da aktif taraflardan birini destekleyecek hem de masada kullanılabileceği bir koz olacaktı.

"Bize 'Suriye'de, Libya'da, İdlid' de ne işiniz var' diyorlar. Buralarda ne işimizin olduğunu çok kısa zamanda çok çok iyi anlayacaksınız." (R.Tayyip Erdoğan)

Demokrasinin ve özgürlüğün bolca ve altın tepside sunulduğu şu günlerde "Demokrasi ve Özgürlükler Adası"nın açılışında bu sözleri sarf eden Erdoğan'dan henüz devam filmi niteliğinde bir açıklama gelmedi. Ancak yukarıda sıraladığımız sebeplerin, Libya'da bulunma nedenini açıkça ortaya koyduğunu söylemek mümkün. Sürecin toplamına baktığımızda, biz bize yeteriz safsatmaları ve "milli çıkar" ajitasyonlarıyla halktan "yardım" isteyen TC'nin, diğer yanda Libya'ya paralı asker sevkıyatı yapması politikalarındaki ilişkilerin derinliğini gösteriyor. Halka IBAN gönderen TC, on bini aşkın paralı askeri Suriye'den Libya'ya taşımıştı.

Peki, Rusya'nın Libya'da ne işi var?

Libya gündeminde başrolü kapmaya çalışan TC, ülkede ki dengelerin oynamasında etkisini gösteriyor. "Öfke Volkanı Harekatı" ismi ile Vatiye Askeri Hava Üssü'nü Hafter güçlerinden alan Ulusal Mutabakat Hükümeti sahada büyük bir zafer kazanmıştı. Bu zaferi ve üstünlüğü kazanmasında ise TC'nin etkisi büyük. Bu durumda kimi zaman ABD'nin kimi zaman Rusya'nın maşası olarak tariflenen TC'nin, Libya'da nasıl etki alanı oluşturduğu esas tartışma konusu olmalı. Üstelik TC'nin işbirliğinde olduğu Ulusal Mutabakat Hükümeti'nin karşısında Hafter güçlerinin destekçisi Rusya dururken! Suriye'de ki saldırı ve işgal pratiklerinden bildiğimiz üzere, lafta boyun eğilmeyip sahada lafi ikiletilmeyen Rusya ile Libya'da da karşı karşıya kalmak pekte istenilen bir durum olmasa gerek. İstenilen olmasa da beklenen bir durumdu bu TC açısından ve buna uygun hareket edildiğini söyleyebiliriz. Çünkü Suriye'de hala güncelliğini ve sürekliliğini koruyan hedefler mevcut ve Rusya ile ters düşmek bu hedefleri sekteye uğratabilir.

Burada Rusya'ya özel olarak değini yapmak, fotoğrafa bütünlüklü bakabilmek açısından önem arz etmekte. Mevcut karışıklıktan emperyalist ülkelerin faydalanmaması zaten olacak iş değil. Rusya zamanında kaybettiği statüsünü geri kazanmak adına akıllıca hareket ediyor ve

stratejik üstünlüğü sağlamak konusunda herkesten daha ileri bir noktada duruyor. Suriye'de var olan üsleri "sıcak denizler politikası"nın önemli bir ayağı olarak karşımızda duruyor. Özelde Hmeymim ve Tartus gibi stratejik önemi büyük olan üsler Akdeniz'de yaşanan herhangi bir çalkalanmada Rusya'nın müdahil olmasını hızlandırıyor. Libya'da Halife Hafter güçlerine gönderdiği askeri yardımlar ve uçaklar da bu üsler üzerinden gönderilmişti. Rusya'nın bu hamleleri ve müdahillliği ABD'nin de çekimser oyunu Ulusal Mutabakat Hükümetinden yana kullanımına vesile olmuş oldu. ABD Afrika Komutanlığı (AFRICOM)'nın endişelerini bu noktadan dile getirmesi, ABD'nin Rusya'nın etkinliğinden duyduğu endişeyi gösterir nitelikte.

Ancak şu sıralar kaçak dövüşen Rusya'nın ne yapmaya çalıştığını anlamak o kadar kolay olmasa gerek. Rusya bir yandan Hafter güçlerini desteklese de çok keskin bir noktada durma taraftarı değil. Askeri olarak desteğini esirgmeden Suriye'den uçaklar vs. gönderen ve Libya Ulusal Ordusu'nun esas kaynaklarını oluşturan Rusya, en başından beri Hafter'in askeri üstünlük sağlama olasılığının düşük olduğunu bildiğinden kendine yeni alanlar yaratma arayışında. Libya esas olarak iki kanat üzerinden şekilleniyor olsa da söz söyleyebilecek konumda olanların sayısı az değil. Rusya, Tobruk'taki Temsilciler Meclisi üzerinden birçok hamle yaparken, Trablus ile de iletişim içerisinde. Hafter güçlerine bel bağlamayan Rusya, her kanatta etkili olmaya, ileri ki dönemleri düşünerek etki alanını genişletmeye çalışıyor. Yani Suriye'de olduğu gibi Libya'da da stratejik hamleler yaparak esas rolü kapma çabasında.

Bütün bu gelişmeleri göz önünde bulundurarak diyebiliriz ki: Ülkeler pandemi sürecini sermaye ve devlet erki lehine en az hasarla atlattırmaya çalışırken bir yandan da Libya'daki karmaşayı kullanarak sürece müdahil olma çabasıydılar. Sağlık sistemi gibi bu süreçte halkın en çok yoksunluğunu çektiği zorunlu hizmetlerden ziyade silahlanmaya, askeri harcamalara bütçe ayıran devletler, sıcak veya soğuk savaşlarının, pazarlıklarının pandemi tanımadığını gözler önüne seriyor. Ortadoğu denilince artık klişeleşmiş birçok söylem ile karşılaşabiliriz, en önemlilerinden bir tanesi de saati saatini tutmamaktır. Kesin söz söylemeye, bir iddia ortaya atmaya cümle alemin çekindiği Ortadoğu'da (yine klişeleşmiş bir söylemle) kazan kaynıyor.

“Kadınlar, Duterte’nin Devrilmesini Her Zamankinden Daha Fazla İsteme Hakkına Sahipler”

Duterte’nin sıkıyönetim yarasının üç aya yaklaşması ve Covid-19 pandemisini ele alma konusundaki beceriksizliği Filipinli insanlar açısından yıkıcı olmuştur. Kadınlar ve kız çocukları için bu etki iki kat fazla. Kadınlar, özellikle çalışan kadınlar, tecridin yükünü taşıdılar.

Filipinler Komünist Partisi (CPP) tarafından 31 Mayıs 2020’de, kendi web sitelerinden (cpp.ph) yayımlanan “Duterte’nin tecridi altında aşırı çalışan ve sömürülen Filipinli kadınlar savaşmalı” başlıklı makaleyi okurlarımız için çevirdik.

Duterte’nin sıkıyönetim yarasının üç aya yaklaşması ve Covid-19 pandemisini ele alma konusundaki beceriksizliği Filipinli insanlar açısından yıkıcı olmuştur. Kadınlar ve kız çocukları için bu etki iki kat fazla. Kadınlar, özellikle çalışan kadınlar, tecridin yükünü taşıdılar.

Kadınlar Covid-19’a karşı savaşın ön saflarında.

Filipinli hemşirelerin %80’ine yakını kadınlardan oluşuyor, birçoğu uygun koruyucu ekipman eksikliği nedeniyle enfekte olmuş durumda ve karantinada. (...) Personel kıtlığı nedeniyle 12 saatlik rotasyonlarla çalışıyorlar. Çoğu, düzenli olarak test edilmedikleri için çocuklarını ve ailelerini enfekte etme korkusuyla eve gitmekten vazgeçiyorlar. Geçtiğimiz aylarda asker ve polis kontrol noktalarına ve ulaşım kısıtlamalarına maruz kaldılar. Tüm bunların yanı sıra, erkek meslektaşlarına kıyasla maaşlarını % 22 daha az alıyorlar.

Çalışan kadınların çoğunluğu hiçbir geliri olmadan ortada bırakılmış ve tecrit nedeniyle işlerinden olmuşlardır. Eğitim, satış, büro işleri, yemek ve konaklama,

ağırlıklı olarak kadınların yaptığı meslekler; okullar, alışveriş merkezleri, ofisler, oteller ve restoranlar iki aydan fazla bir süredir kapalı olduğundan acı çekiyorlar.

Bazıları yeniden açılacak, ancak daha az işçi ile. Okullar gibi diğer yerler, Duterte açılmasını “güvenli” görene kadar kapalı kalacak. Duterte’nin inşaat ve madencilik gibi açmak için acele ettiği sektörler ezici bir şekilde erkektir.

Kayıt dışı çalışanların yarısından fazlası kadın.

(Kadınlar, Ç.N.) Sari-sari(1) mağazaları, salonlar, yemek tezgahları ve küçük lokantalar gibi kilitlenmeden en çok etkilenen işletmelerde çalışırlar. Geçen yıl, küçük işletme lisansları için başvuran erkeklerden daha fazla kadın vardı, bunların çoğu şimdiye kadar muhtemelen iflas etti.

Yoksul topluluklarda, Duterte’nin cimri iyileşmesinden yararlanmak için saatlerce beklemek zorunda kalan kadınlar olmuştur. 2015 yılında, 4 milyon kadın, 400.000 erkeğin aksine, “yoksulların en fakiri” olarak kabul edildi ve DSWD’nin(2) 4Ps(3) kapsamına alındı. Onlar yetersiz yardımları yetirme ve aileleri için gıda ve diğer kaynakları bulma yükünü taşırlar.

Kırsal alanlarda, kadınlar tarımsal üretimde sürekli olarak zorluk yaşıyor ve kademeli olarak aile ihtiyaçları karşılamının gerisinde kalıyorlar. Daha fazla

kadın, erkeklerden daha topraksız. On kadından altısı tarım işletmelerinde ve çiftliklerde yıllarca ücretsiz aile işçisi olarak çalışıyor. Hiçbir gelir, hiçbir tasarruf ve bir yaşam kazanma ihtimali olmadan, tecritte kalmak durumlarını kötüleştiriyor.

Seyahat kısıtlamaları ve işsizlik, yurtdışında çalışan kadın işçilerin belirsizliklerine katkıda bulunmuştur. Ev işçilerinin, tezgahların ve diğer hizmetlerde çalışanların birçoğu, işverenler tarafından gruplar halinde işlerinden edilmişlerdir. Eve sadece karantina tesislerinde uzun süre gözetim altında tutulmak için geliyorlar. Bunlar arasında Duterte hükümetinin, sonuçlarını hızlı ve doğru bir şekilde test edilmesini ve işlenmesini sağlamamasının cezasını çekerek ihmal edilen hamile kadınlar var.

İlk çalışmalar, hamile kadınların hamile olmayan yetişkinlerle aynı oranda Covid-19 alma riskine sahip olduğunu göstermektedir. Ancak hamile kadınlar bağışıklık sistemi zayıf ve genellikle benzer solunum yolu hastalıklarına karşı savunmasız olarak kabul edilir. Tecrit altında, hastaneler ve toplum klinikleri acil müdahaleye yönlendirildiğinden doğum öncesi bakım göz ardı edildi.

BHERT’ler (Barangay Sağlık Acil Müdahale Ekipleri) toplum çapında karantinalarla uğraşırken, hamile kadınlara sağlanan temel tıbbi bakım neredeyse sıfıra indi. Emziren anneler ve yeni doğan bebekleri, zayıf halk sağlığı sistemine aşırı yüklenme sırasında büyük ölçüde ihmal edilmektedirler. Sınırlı fonlar ve kaynaklar ile yeni anneler ve bebeklere dönük aşı ve istişarelerden vazgeçilmek zorunda kalmıştır. Askeri tecrit; kızamık, difteri ve çocuk felcine karşı temel bebek aşılarının sorunlu olan durumunu daha da kötüleştiriyor.

Duterte’nin tecridi altında, bir kadının yemek pişirme, temizlik, bulaşık yıkama, çamaşır yıkama ve pazar koşulları yapma yükü yani ev işlerindeki cinsiyet eşitsizlikleri, erkekler işsiz olduğunda azalmadı, artarak iki katına çıktı. İki çalışan ebeveyn arasında, çocuklara ve yaşlı aile üyelerine bakmak için daha profesyonel görevlerden vazgeçenler anneler olmuştur. Duterte ve beceriksiz yetkilileri eğitimi “evde eğitim”e kaydırıldığında, mesleklerinden bağımsız olarak bu ek sorumluluğu üstlenecek yine kadınlar olacak.

Kilitli evlerin içinde, kadınlar aile içi istismar ve cinsel şiddete karşı korumasız bırakıldılar. Birleşmiş Milletler, altı ay süren sıkı tecritin 31 milyon ek aile içi istismar vakasına yol açabileceği konusunda uyardı. Hareketlilik üzerindeki kısıtlamalar, toplu taşıma yasağı ile birleştiğinde, şiddet görmüş kadınların yardım isteme veya istismarcılarından kaçmalarını engelliyor.

Duterte’nin kadın düşmanı yönetimi altında, kadınlara karşı şiddet, tecritten önce bile yükselişe geçti. Polis 2018’den 2019’a tecavüz oranlarında % 31’lik yükselme kaydetti, aynı dönemde fiziksel şiddette de %15 artış yaşandı. Bu arada DSWD, aynı dönemde cinsel istismara uğrayan kadın sayısında %55 artış kaydetti. Tecrit altında, seyahat edebilmek ve seks işçiliği yapmak isteyenlerden polislerin cinsel isteklerde bulunduğu raporlara sızıyor.

Tecridin kadınlara yükünün listesi sonsuzdur. Devletin ihmal ve işlev bozulmasının sonuçları onlara acı ile bağlıdır, gelecek yıllar geçim ve gelir kaybıyla çökmektedir.

Parti, Filipinli kadınları, Duterte rejimini sadece pandemiyi yönetememesinden değil, aynı zamanda tecridin kadınların geçim kaynakları, sağlık ve refah üzerindeki orantısız etkisinden sorumlu tutmaya çağırıyor. Her zamankinden daha fazla, onun devrilmesini isteme hakkına sahipler.

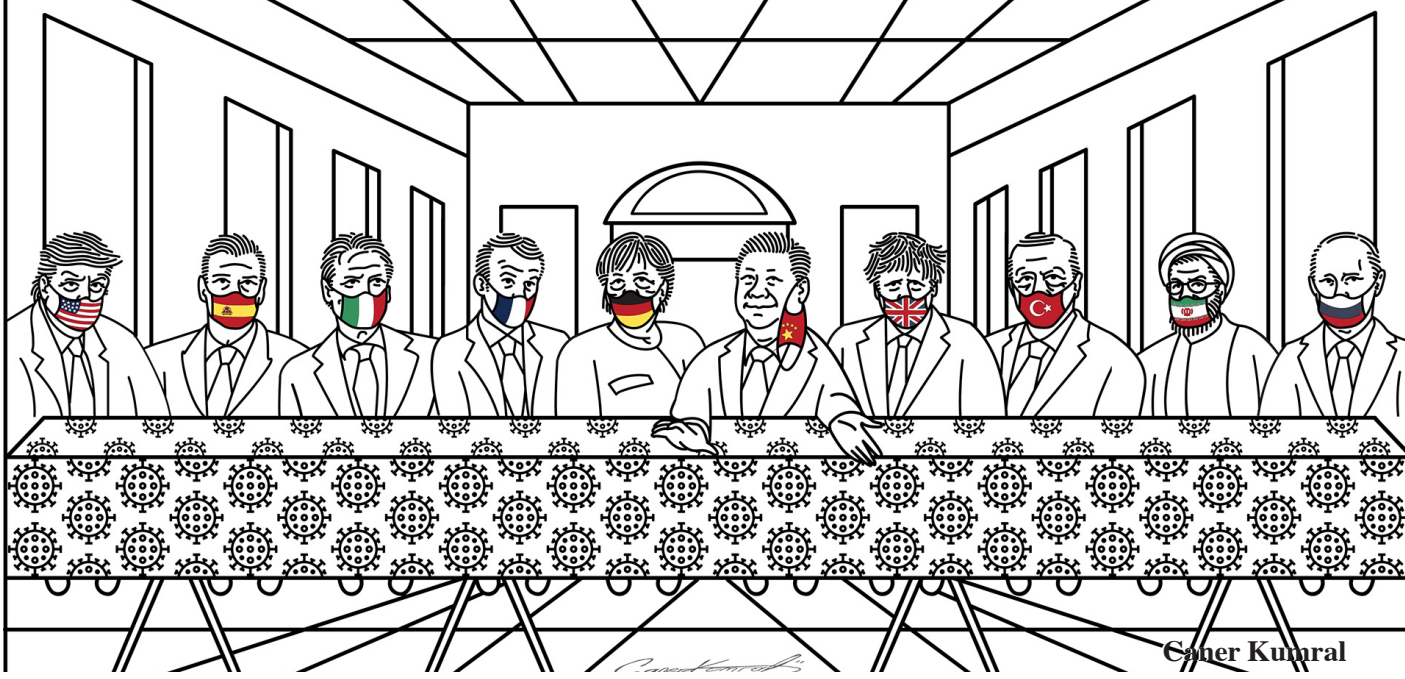
Çeviri Notları:

(1) Sari-Sari mağazaları: Filipinler’de mahalle içlerinde, her sokak başında bulunabilen Sari-Sari mağazaları, çok çeşitli ürünlerin yer aldığı bir çeşit bakkaliyedir. Günlük gıdadan temizlik ürünlerine dek birçok ürünün yer aldığı Sari-Sariler genelde aile işletmesi olup ailelerin evine bağlıdır, evin önünde yer alırlar ve çoğunlukla kadınlar tarafından işletilir. Filipinliler tarafından aynı zamanda kültürel bir simge olduğundan Filipinli mültecilerin yaşadığı yerlerde de Sari-Sarilere rastlamak mümkün.

(2) DWDS: Filipinler Sosyal Refah ve Kalkınma Dairesi

(3) 4Ps: Pantawid Pamilyang Pilipino Program. Gençlere eğitim ve sağlık konusunda yapılan şartlı nakit desteği programıdır.

Pandemi Fırsatçılığının En Büyük Keyfiyeti Hapishaneler

Uzun bir süredir dünyayı ve yaşadığımız coğrafyayı etkisi altına alan koronavi-rüs günlerden geçiyoruz. Birçok ülkede olduğu gibi TC'de de bu salgına ekonomik ve siyasi anlamda kriz yaşadığı bir dönemde yakalandı. Bu da var olan krizi daha da derinleştirecek gibi görünüyor. Yani memleketin siyasi iklimi kışı andırarak gibi duruyor.

Şunu baştan belirteyim her ne kadar memleketin siyasi iklimi kış mevsimini andırsa da, her zaman bahar tadında, coşkusunda yaşamak gerekiyor. Bu tablo hep böyle kalmaz insanın bir özelliği de iyi ve güzel olanı aramaktır. Onun için umutlu olmak, umutla yaşamak temel felsefemiz olmalıdır. Tabii sorumluluklarımızı yerine getirmek koşuluyla.

Evet, bahar tadında yaşamak dedim, hele bir de aylardan Mayıs ise... Mayıs ayının kızılığ ve coşkusu ile başta Komünist Önder İbrahim Kaypakkaya olmak üzere tüm yitirdiklerimizin anıları ve mücadeleleri önünde saygıyla eğiliyorum. Daha öncesinde yazdıklarım da paylaştığım gibi bulunduğumuz hapishanede çeşitli uyduruk gerekçe ve bahanelerle devrimci ve sosyalist yayınlar bize verilmiyor. Dolayısıyla gündemi ve güncel gelişmeleri sınırlı sayıda burjuva gazete, televizyon ve ara ara verilen Evrensel Gazetesi'nden takip etmeye çalışıyoruz.

Dünyada ve yaşadığımız coğrafyada gündem (Koronavirüs, Suriye, Libya ve Akdeniz gibi) bir hayli yoğun. Bu gündemler görsel ve yazılı medyada

dönem dönem biri diğerine göre daha fazla konuşulur tartışılır olsa da, içinde bulunduğumuz bu günlerde Covid-19 salgın hastalığı bu gündemin birinci sırasını meşgul etmiş durumda. Buna sebep olan birçok neden olmakla birlikte esasen emperyalist-kapitalist sistemin bu virüs karşısındaki çaresizliği ve bununla mücadele adı altında aldığı-alamadığı önlemler ve açıkladığı ekonomik paketlerdir. Burada mesele alınan önlemlerin kimin için alındığı veya halk sağlığının ne kadar öncelendiği meselesidir.

Nihayetinde geldiğimiz aşamada salgın hastalığın başladığı tarihten günümüze salgına yakalananların sayısı milyonlarla ifade edilirken, salgın hastalıktan dolayı yaşamını yitirenlerin sayısı 100 binlere ulaşmıştır. Yaşanan bu tablo karşısında birçok ülkede olduğu gibi yaşadığımız coğrafyada da, salgın hastalıkla mücadele konusunda bir dizi "önlem" alınmış ve birçok "ekonomik paket" açıklanmıştır. Alınan "önlem" veya açıklanan "paketlerin" içeriğine baktığımızda tamamı sermaye ve patronların yararına ve onları bu yaşanan krizden kurtarmaya yönelik olduğu kuşku götürmez bir gerçektir. Şöyle ki "Evdekal" çağrıları yapılıyor, fakat işe gitmeyen işçi ya işten atılıyor ya da işten atılmakla tehdit ediliyor. Hafta içi virüs izinli imiş gibi işçi ve emekçileri çalıştırıp, hafta sonu sokağa çıkma yasağı uyguluyorlar. Patronlara faizsiz krediler verilirken, halka "biz bize yeteriz" kampanyası çerçevesinde IBAN numaraları göndererek yardım talebinde

bulunuyorlar. Bu arada da yedi düvele yardım gönderdik naraları atıyorlar.

Dolayısıyla başta belirttiğim gibi bu gündemler zaman zaman yer değiştirirse de değişmeyen tek şeyin bunun faturasının hep işçi sınıfına, emekçilere ve geniş halk yığınlarına çıkartıldığıdır. Birçok meselede olduğu gibi salgın döneminde de böyle olmuştur. Nitekim egemenler ve iktidar sözcüleri bunu açıktan beyan etmektedirler. Doğrusu bu sistemden de farklı bir yaklaşım beklemek abes olur. Çünkü birçok olayda olduğu gibi yaşanan bu salgın hastalıktan da direkt veya dolaylı yollarla emperyalist-kapitalist sistem sorumludur. Onun aşırı kar uğruna uyguladığı neo-liberal politikalarla çevre ve doğa üzerinde yarattığı tahribattan kaynaklanmaktadır. Bu nedenle bugün salgın hastalıkla mücadele adı altında açıkladıkları "paketler" veya sundukları "çözüm" önerileri ile içinde buldukları krizden çıkmak ve sistemlerini yeniden restore etme derdindedir. Daha öncesinde olduğu gibi, yaşanan bu salgında da halk sağlığı noktasında bir kaygıların veya endişelerinin olmadığı açıktır. Bu arada AKP ise 15 Temmuz darbe girişimini "Allah'ın bir lütfü" saydığı gibi bu salgını da "Allah'ın bir lütfü" saymış, MHP'yle olan ittifakını sürdürbilmesi için bir dizi yasa ve uygulamaları hayata geçirmiştir.

HDP'li birçok belediye başkanını görevden almış ve yerlerine kayyum atamış, infaz yasası mecliste yasalaştırılarak tacizci, tecavüzcü katil ve uyuş-

turucu baronlarının tahliyesi sağlanmıştır. Keza bu uygulamaları ve aldıkları kararları veya politikalarını eleştiren az sayıdaki meslek örgütlerini de (Barolar, TMMOB, TTB vb.) tehdit ederek seçim sistemlerini değiştirmek üzere bir "yasal" düzenlemenin yapılması ve böylece onları da etkisiz kılıp kendi iktidarının arka bahçesi yapmanın peşindedir. Bütün bu yapılanlar şunu gösteriyor ki salgının ne zaman sona ereceği bilinmese de işçi sınıfına, emekçilere ve geniş halk yığınlarına yönelik baskı, saldırı ve hak gasplarının daha da artarak devam edeceğinin bilinmesidir.

Sonuç olarak yaşadığımız coğrafyada sistemin daha öncesinde var olan ekonomik ve siyasi krizi yaşanan bu salgın hastalık ile iyice derinleşmiştir. Keza sistemin kırılabilirliği ve ekonomik politikalarının toplumda yarattığı aldatmacayı ve insanlık ile doğa düşmanı karakterini bir daha ortaya çıkarmıştır. Dolayısıyla gün egemenlerin ve iktidarlarının bu krizini daha da derinleştirip, adaletsizliğin ve sermaye yararına çalışan bir mekanizmanın hakim olduğu bu sistem yerine, işçi sınıfının emekçilerin ve geniş halk yığınlarının yararına yeni bir sistem inşa etme günüdür. Bunun çözüm anahtarı MLM bilimidir. Onun rehberliğinde kitlelerle buluşmak ve kitlelerle birlikte mücadele etmek gerekliliği daha fazla hissedilmektedir. Gelişen aşamada mütevazı adımlar atsak da mevcut tabloya baktığımızda bu adımların yetmediği ve daha fazlasına ihtiyaç olduğunu görmekteyiz. Keza şu anda kitlelerin içinde bulunduğu durumu da yok saymıyorum.

Tabii dışarıda yaşanan bu hak gaspları ve uygulamalardan hapishanede olan bizler de muaf tutulmadık. Salgının başladığı ilk andan itibaren açık-kapalı görüşlerimiz iptal edildi. Daha öncesinde ayda bir çıkarıldığımız berbere çıkarılmıyoruz. İç etkinlikler dediğimiz spor ve sohbetle çıkarılmıyoruz. Zaten kota uygulanan ve hücremizde sınırlı (7 adet) sayıda bulundurabildiğimiz kişisel kitaplarımızın değişimi salgın bahane edilerek yapılmıyor. Dışarıda "normalleşme" adı altında belli düzenlemeler sermaye lehine yapılırken, bizde ki bu durumun ne zaman sona ereceği konusunda herhangi bir bilgi de verilmiyor.

Elazığ'dan Tutsak Partizan

DENEYİM | Virüse Değil Dayanışmaya El Uzat

Mahallede gerçekleşen hiçbir cenaze sahihsiz bırakılmadı. Her cenazeye yedi gün boyunca geceli gündüzlü sahip çıkıldı. Ailelerle kurulan bu birliktelik ailenin bir parçası olduğunun en net göstergesi oldu. Bu çalışmalara giderek artan ilgi neticesinde ciddi bir kitlesellik yakalandı.

Çin'in Wuhan kentinde başlayan Corona(Covid-19) salgını tüm dünyaya esir aldığı anda tüm dünya bu salgınla nasıl baş edileceğinin yollarını araştırmaya başladı.

Salgının ülkemizde de pandemi halini alması neticesinde aynı korkuları bizlerde yaşamaya başladık. Son neticede sokağa çıkma yasakları vb. uygulamalarla durumun ciddiyeti kendini gösterdi. Devletin bu salgını nasıl yönetip yönetmediği ayrı bir tartışma konusudur. Bizler açısından tartışma konusu olan bu krizin yarattığı atmosferde kitlelerle iletişimin nasıl olacağı, pandemiye karşı nelerin yapılması, birlik ve dayanışma ruhunun nasıl hayata geçirilmesi meselesidir.

Tarsus'un Musalla Mahallesinde bu mini pratikten belli yanları ile tartışılmalı, incelenmeli ve sonuçlar çıkarılmalıdır. Bu açıdan bu mahallede gerçekleşen sürece bir izlemek gerekiyor.

Her şey üç gencin koronavirüse karşı başlattıkları ilaçlama çalışması ile başladı. Kitlelerle iletişim kurulmadan, kendi imkânları ile elde ettikleri araç gereçlerle başlatılan bu çalışmada sadece hizmete dayalı bir çalışmaydı. Yapılan bu detay-

la ilaçlama çalışması kaçınılmaz olarak tartışmalara da neden oldu. Özellikle yereldeki sol çevreler kitlelere balık tutma, yedirme metaforunu gündeme getirerek çeşitli eleştirilerde bulundular. Ancak gençler açısından mesele hizmetten çok bu çalışmayı yapan gençlerin simalarının tanınması ve kitlelerle aralarındaki görsel yabancığın yok edilmesiydi.

Bu çalışma neticesinde kitlelerle gençler arasında görsel yabancıklık belli ölçüde azalmış oldu.

İkinci çalışma ise toplumun kültürel kodlarına dayanmak ve buradan bir hareketlilik sağlamaktı. Koronavirüs nedeniyle üretici köylülerin mallarını hasat etmede yaşadıkları zorlukları aşmada yardımcı olmaktı. Bu noktada atılan adımlar neticesinde üretici köylülerle iletişim kuruldu ve buradan alınan ürün bazında bağışlar yoksul ailelere dağıtıldı.

Bölge halkının kültüründe var olan seyip (bir ürünün artık toplanmaması, tarlada bırakılması ve bunun toplanması için halka çağrıda bulunulması) kültürünün hayata geçirilmesi ise bölge halkının harekete geçmesi için önemli bir dönemeç oldu. Topladığın kadarını komşun için

topla sözü ile başlayan bu çalışma kişi kendi çıkarının paylaşmaktan ve dayanışmaktan komşusunun ihtiyacından geçtiğini gördü. Kabak, salatalık, marul, lahana, domates, biber vb. ürün dağıtımları ise bu şekilde başladı. Sokağa çıkma yasağının olmadığı günlerde kendiliğinden oluşan gönüllü tarım işçileri piyasa için değil kendileri ve komşuları için ürün toplamaya başladı. Bu çalışma kitlelerle gençlerin kaynaşmasına neden oldu.

Bölge halkının kültürel değerlerine dokunmak

Yapılan çalışmalardan en önemlisi ise bu çalışma neticesinde kültürel değerlerinin hayata geçirilmesidir. Bölge halkında var olan kültürel değerler koronavirüs nedeniyle yasaklanınca yapılmak istenen yardımlar gençler aracılığı ile yapılmaya başlandı. Bölge halkının "dini şahsiyetleri" ile görüşüldü, bunlarla dini tartışmalar gerçekleştirildi ve en neticesinde ikna edilerek ibadetlerde kullanılmayan maddi imkânlar halkın dayanışma çalışmasına kullanıldı. Bu çalışmalara dâhil olunarak toplumun kültürel ve inançsal değerlerindeki dayanışma kültürü anlatıldı.

Bu çalışmaya "dini şahsiyetlerde" çeşitli vaazlarla destek çağrısında bulundu ve Musallalı gençlerin çalışmalarına bu şekilde bir çağrıda bulunuldu. Mahallede gerçekleşen hiçbir cenaze sahihsiz bırakılmadı. Her cenazeye yedi gün boyunca geceli gündüzlü sahip çıkıldı. Ailelerle kurulan bu birliktelik ailenin bir parçası olduğunun en net göstergesi oldu. Bu çalışmalara giderek artan ilgi neticesinde ciddi bir kitlesellik yakalandı.

Giderek kitleselleşen çalışmalara bir isim konulmadan kitleler tarafından bir isim konuldu: Musalla gönüllüleri. İdeolojik bir çizgisi olmayan sosyal temelli bir dayanışma ağının bu oluşumuna insan olmanın dayanışmanın kriterleri konuldu. Kolektif çalışma paylaşma, tarladan ihtiyacın kadar topladığının aynısını komşun için toplama şeklinde devam eden çalışma bölge halkının ekonomik ve sosyal analizine kadar devam etti.

Bölge halkının mülkiyetinden elde ettiği gelirlere kadar kapsamlı bir çalışma yapıldı. Bu şekilde dayanışma ağı daha köklü bir zemine oturdu. Bu analizin ardından mahallede tespit edilen 350 aileye gıda yardımı yapıldı. Aynı şekilde bir başka 200 aileye nakdi destek, sokağa çıkma yasağı sürecinde 60 bin ekmek, toplamda 60 bin kumanya dağıtımı yapıldı. Bakıma muhtaç ekonomik geliri olmayan ve kanser hastası olan ailelere Çukurova'nın hava sıcaklığı göz önünde bulundurularak klima takıldı. Ve son olarak ta askıda fatura çalışması ile 359 ailenin 100 TL bazında su faturası ödendi. Tüm bu çalışmalar aileleri ailelerle buluşturma temelinde gerçekleşti. "Yardımsever" aileleri ihtiyaç sahibi ailelerle buluşturma temelinde dayanan bu çalışma son kertede oldukça güçlü bir ivme kazandı.

Kanser hastası olup hayata tutunanlara düzenlenen moral etkinliği ile devam eden bu çalışma serebral(beyin felci) hastası 6 yaşındaki bir çocuğun tedavi çalışması ile devam ediyor.

Haluk Levent'in de dahil olduğu bu çalışma için tedavi masraflarının toplanması için oldukça geniş kesimlerle irtibat kurulmaya çalışılmakta. Tarsus genelinde yayılan bu çalışmanın en kısa sürede yankı bulması için diğer mahallelerde bu çalışmalara destek vermeye başladı. Bu çalışma neticesinde küçük bir mahalleden yükselen dayanışma çalışması diğer mahallelere de sıçradı.

YORUM | Korku İmparatorluğu'nun Bekçileri ve Polisleri!

AKP ve onun kolluk kuvvetleri aracılığıyla toplumu baskı altında tutmak tüm totaliter rejimler gibi AKP-MHP faşizminin işine gelmektedir

Son 1 yıldır ülkenin gündeminden düşmeyen polis şiddeti Covid-19'dan sonra da güncelliğini korumaya devam ediyor. Şurası net ki, pandemi sürecindeki bu saldırganlık boyutunu ele alırsak çok yüzeyel olacaktır. Polis şiddetinin sınıfsal ve sosyal yapısını iyi analiz edip, meseleye böyle yaklaşmak ön açıcı olacaktır.

Bu bağlamda "Bu saldırganlık ruhu, kin ve nefret nereden geliyor, yeni bir şey mi?" sorusuna cevap aramakta fayda var.

Sınıfsal olarak baktığımızda, tüm devlet yapıları, yapısı itibarıyla burjuva hukuku üzerine şekillenir: "...Burjuva devlet ise, mülk sahibi sınıfın egemenliğini, mülk sahiplerine bireysel bazda bekçilik yaparak korumaz. Onun yerine, mülk sahiplerini egemen kılan özel mülkiyet, meta, değer, para, pazar, ücretli emek, sermaye gibi gayri şahsi toplumsal ilişkilere, kurallar ve yaptırımlar koymak suretiyle resmi dokunulmazlık kazandıran burjuva hukukunu korur. Burjuva devlet, burjuva hukuku koruyarak, mülk sahibi sınıfın egemenliğini dolaylı yoldan ama böylece daha güvenli biçimde korumuş olur." (Yusuş Zamir)

Buradan hareketle; yasama, yürütme, yargı süreçlerini de ele aldığımızda polis, ayrıcalıklı sınıfın koruyucusu, burjuva diktatörlüğünün de savunucusu haline getirilir. Bu sihrin bozulmaması için de bolca "teklik" (tek devlet, tek millet, tek vatan) üzerine kurulu devlet kutsal ilan edilir.

Faşizm ise halka karşı uygulanan, baskının, şiddetin, sömürünün her dönem dizginsizce uygulanmasını ifade eder. Doğal olarak polis şiddeti, Türkiye gibi ülkelerde en açık ve en koyu haliyle uygulanmaktadır. Bu zoru uygulayan kolluğun ise devlet tarafından güvence altına alındığı her defasında ispat edilir.

Hakkını arayan işçi, erkek düzene isyan eden kadın, geleceğini isteyen genç, eşitçe bir yaşam isteyen LGBTİ+'lar, ulusal haklarını isteyen Kürtler, doğa savunucuları sokağa çıktığında polis şiddetiyle karşı karşıya kalır. Nitekim bazı durumlarda sokağa çıkılmasına bile gerek yoktur. Korku üzerinden beslenen ve var olan faşizm, halka korku salmak için sağa sola şiddet yayar. Avlunuzda otururken, trafikte giderken, kahvede çay içerken, motokuryelik yaparken polis şiddetiyle karşı karşıya kalabilirsiniz.

Bu devlet kadrolarına da iyice empoze edilir. Karşıdaki herkesi düşman gören, giydikleri üniformayı devletin kendisiymiş gibi gören bu anlayış aslında sakat anlayışın tezahürüdür. Ancak şu da var, devlet kendini teklik üzerine kurgulamış ise buradan iyi bir polis beklemek gaffettir, polis burjuvazinin emrindedir. Halka yönelik tutumu halkın karşısında, patronların tarafında olduğunun göstergesidir.

Umutsuz değiliz!

Pandemi döneminde, şovenist propaganda ile yetiştirilip halkın karşısına çıkarılan

polislerin yanısıra bekçi şiddeti de karşımıza çıktı. Toplumu denetleme aracı olarak bekçiler, toplumsal farklılıklara AKP'nin toplum mühendisliği kapsamındaki belli yaşam normları ve AKP'nin çizdiği çerçeveye uygun ahlaki kuralları dayatma odaklı bir işleve sahipler. Bekçiler, iktidarın sokaktaki gözü, hafiyesi ve kelepçesi olmak üzere işlevselliğe sahipler. Sonuç olarak; yeni bir dizayn, yeni saldırı politikalarının ışığında gerçekleştirilmekte.

AKP ve onun kolluk kuvvetleri aracılığıyla toplumu baskı altında tutmak tüm totaliter rejimler gibi AKP-MHP faşizminin işine gelmektedir. Toplumları baskılamaya aracı polis, yargı, asker ve medya gücü gerektirir. Ancak bizler umutsuz değiliz, çare olacağımız ve üstesinden geleceğimiz günlerden geçiyoruz. Pandemi dönemini onlar korku imparatorluğu için fırsata çevirmenin telaşında olabilirler. Ancak karşılarında bilincini kuşanmış işçi sınıfını görmezden gelemezler. Dünyün savurduğu rüzgar bu gün bir çok yerde fırtınaya dönüşmüş durumda.

Korku ile yol alınmayacağını tarih bir kez daha gösterecek. Faşizm nasıl Stalingrad'da tökezleyip bir ayağı havada kaldıysa, bunun yanı sıra, Franco nasıl baş aşağı edildiyse, AKP-MHP faşizmi öyle çöküp gidecek tarih sahnesinde izi esamesi bile okunmayacak.

"Gezi Bu Toprakların Eşitlik, Özgürlük, Adalet Umududur"

Gezi Direnişi'nin 7. yılında birçok noktada açıklama ve etkinlikler düzenlendi. İstanbul'da ise Taksim Dayanışması'nın çağrısıyla biraraya gelen onlarca kişi Mis Sokak'ta basın açıklaması düzenledi. Açıklamadan önce Mis Sokak ve çevresi ile Taksim Meydanı ve İstiklal Caddesi polis ablukası altına alındı. Saat 16:00'da Taksim metro istasyonu ve fönüküler hattı Valilik tarafından kapatıldı.

Gün içerisinde yaşanan bu yoğun ablukaya rağmen açıklamaya HDP milletvekili Oya Ersoy, HDP İl Eşbaşkanı Elif Bulut ve Erdal Avcı, DİSK Genel Başkanı Arzu Çerkezoğlu, HDK Eşbaşkanı Sedat Şenoğlu, CHP İstanbul milletvekili Ali Şeker ile aralarında Partizan ve Yeni Demokrat Gençlik (YDG)'in olduğu çok sayıda kişi katıldı.

Açıklamaya katılanlar "Hayat ancak Gezi'ye sığar" pankartı taşıdı. Açıklamada basın metnini Gezi'de gaz fişegiyle yaralanan Can Atalay okudu. Okunan açıklamada Atalay: "Gezi'de Berkin'i, Ethem'i, Medeni'yi, Ali İsmail'i, Hasan Ferit'i, Abdullah'ı, Ahmet'i ve Mehmet'i bizden ayıran karanlıkla George Floyd'un nefesini kesen aynı karanlıktır. O gün de bunun karşısındaydık, bugün de karşısındayız Barışçıl direniş her yerde bir haktr. Aramızdaki binlerce kilometreye rağmen biriz, bir aradayız." dedi.

Ankara'da Ethem Sarısülük anmasına saldırı; 21 kişi gözaltında

Öte yandan, Ankara Kızılay'da Gezi Direnişi esnasında katledilen Ethem Sarısülük'ün ölümünün 7'nci yıldönümünde yapılmak istenen anmaya polis saldırdı.

Partizan ve YDG'nin de katıldığı ve polis saldırısının gerçekleştirildiği eylemde 21 kişi gözaltına alındı.

15-16 HAZİRAN BÜYÜK İŞÇİ DİRENİŞİ: GEÇMİŞTEN GEZİ'YE ÇIKAN YOL

Tarihe doğru bakmadığımız takdirde bugünü görmek ve gelecekle ilgili öngörülerde bulunmak ve de yerli yerinde tavırlar geliştirmek mümkün olmaz. Her türlü başarı ve başarısızlığın, kazanım ya da kaybedişin bir tarihi vardır. Toplumsal bir varlık olarak insanın ortaya koyduğu birliktelikler, örgütlenmeler, eylemler ve isyanlar da devrimci bir bakışla incelenmesi ve değerlendirilmesi gereken önemli birer mirastır. Bu mirasın bileşkelerinden biri de işçi sınıfı hareketinin tarihidir.

Çünkü bu hareketin geçmişi baskı, yasaklama, engelleme, katletme kadar başkaldırı, dayanışma, direniş ve zaferlerin de tarihidir. Bu sürecin dönemeç noktalarından birisi olan 15-16 Haziran Büyük İşçi Direnişi, işçi sınıfının kendi gücünü harekete geçirerek kitlesel bir şekilde sahneye çıktığı ilk büyük başkaldırı olma özelliğini taşımaktadır. 15-16 Haziran, baskı ve cendere altında tutulan, en temel demokratik hakları gasp edilen, düşük ücret ve güvensizliğe mahkûm bırakılan, işbirlikçi sendikal yapılarla ayağına pranga vurulan işçi sınıfının, tüm bunlara isyan etmesi sonucu patlak vermişti.

Türkiye işçi sınıfının sahne alışı

1960'lı yıllarda işçi sınıfı, sayısız grev ve direniş gerçekleştiriyor, ancak bu eylemlilikler çoğunlukla, o dönem tek sendikal konfederasyon olan Türk-İş'in grev kırıcı tutumuyla karşılaşılıyordu. Patronlar ve iktidarla işbirliği içerisinde olan Türk-İş, işçi düşmanı yasaları sessizce kabulleniyordu.

DİSK böyle bir süreçte kuruldu. Reformist revizyonist TİP'in kontrol ettiği DİSK kurulduğu 1967 yılından itibaren birçok işyerinde örgütlenerek yetki alıyor ve Türk-İş'e kıyasla daha iyi toplu sözleşmelere imza atmasının da etkisiyle de işçi sınıfı içinde gittikçe çekim merkezi oluyordu. Bu durum egemenlerin çıkarlarını tehdit etmesinin yanında Türk-İş'in işbirlikçi yönünü gittikçe daha görünür kılıyordu. Dönemin hükümeti Adalet Partisi (AP) bu "tehlikeyi" önlemek için harekete geçti ve sendikal özgürlükleri ve grev hakkını kısıtlayan bir yasa tasarısı hazırladı ve CHP'nin de desteğiyle yasa meclisten hızlıca geçirildi.

DİSK'in örgütlü olduğu tüm işyerlerin-

de "Anayasal Direniş Komiteleri" kurulmasının ardından 15 Haziran günü işçiler hep beraber üretimi durdurma kararı aldılar ve protesto yürüyüşleri başladı. İlk gün 70 bin, ikinci gün 150 bin işçi yürüdü. İstanbul ve Kocaeli'de yoğunlaşan yürüyüşler, giderek kitleselleşti ve işçiler şehirlerin merkezlerine doğru adeta bir nehir gibi akmaya başladı.

Sendikal özgürlüklerini çiğnetmeyeceklerini sloganlaştıran işçiler, kanun geri çekilinceye kadar mücadele edeceklerini haykırıyor ve dönemin başbakanı Demirel'i istifaya çağırıyorlardı.

Hükümetin askeriyle, polisiyle yollara barikat kurması da kâr etmiyor, kitleler barikatları yarıp geçiyordu. Direniş karşısında çaresiz kalan hükümet, çok tanıdık bir yola başvurdu ve İstanbul ve Kocaeli'de sıkıyönetim ilan edildi, fabrikalar askeri denetim altına alındı. Pek çok işçinin iş bırakma eylemine devam etmesine rağmen sendika yöneticileri sokaklardan çekilip ardından işçiler evlerine döndüklerinde ise cadı avı başladı. İşçi temsilcileri-önderleri, sendikacılar gözaltına alındı ve bir kısım işçiyle beraber tutuklandılar.

Bu direniş, günümüzün işçi sınıfı ve devrimci komünist hareketin mücadelesi açısından önemli dersler içermektedir.

Salgın günlerinde tarihsel birikime yaslanmak

Malum, neredeyse tüm dünya halen COVID-19 ile mücadele etmeye çalışıyor. Salgın dünya ekonomisini sarsarken, Türkiye salgına halihazırda devam eden ancak egemenler tarafından yok sayılan ekonomik krizin tam ortasında yakalandı. Ve egemenlerin salgın fırsatçılığı işten çıkarma, kural-sız çalıştırma, iş cinayetleri olarak yansıdı. Özellikle ilk bir ay, kriz fırsata çevrilerek üretimin/hizmetlerin durması-yavaşlaması bahane edilerek pek çok işçi işten çıkarıldı. "Esnek ve kural-sız çalışma" ve de "işsizlik fonunun yağmalanması" vb. söylemler egemenler tarafından daha yüksek sesle dile getirilmeye başlandı. Güya aynı gemideydik ama patronlar kendileri için korunaklı alanlarda kalabiliyorken işçiler işten atılmakta ya da üretim çarkının durmaması için feda edilmekteydi!

Salgından en çok etkilenen sektörlerden bazılarında kadınların oldukça fazla sayılarda istihdam edildiğinin ve de salgın sonrası "egemenlerin normal" örneklerinden biri olan evden çalışma pratiklerinin esasta kadınları etkilediğinin de altını çizmeliyiz. Karantina uygulamaları sırasında şiddete maruz kalan ve katledilen kadınların yanısıra çalışma yaşamında da kadınlar en zoru ile karşı karşıyalar. Örneğin salgınla mücadele döneminde öne çıkan sağlık çalışanlarının çok büyük bir kısmı kadınlardan oluşuyor. Benzer şekilde kuaför, güzellik salonu, cafe, temizlik vb. sektörler de kadın ağırlıklı.

Ancak yine her kriz bizlere de yeni mücadele dinamiklerinin yolunu açar. "Salgın dünyanın yükünü sırtlayanları daha görünür hale getirdi" derken kastettiğimiz de budur.

15-16 Haziran'dan Gezi Haziran'ına!

Dün işçi sınıfının kendiliğinden gelme hareketi 15-16 Haziranlarda doruğa ulaşmış ve bu gelişme bilinçlerde nasıl bir sıçrama yaratmışsa, bir başka Haziran'da "birkaç ağaç" vesilesiyle gelişen Gezi İsyanı'yla "artık hiçbir şey eskisi gibi olmayacak"ı bilinçlere kazıdı. Gerek hakim sınıflar ve gerekse de işçi sınıfı, emekçiler, devrimci ve komünist hareket açısından hiçbir şey eskisi gibi olmadı. Bundandır ki hâkim sınıflar her fırsatta, Gezi'yi ağızlarından düşürmediler. 15-16 Haziran'dan Gezi'ye uzanan çizgide egemenler kendilerine karşı gelişecek kitlesel isyanlardan korkar oldular.

Tam da bu nedenle içinde bulunduğumuz koşullarda egemenler salgını da fırsata çevirmek istemekte, kendi "normallerini" işçi sınıfına ve halka dayatmak istemektedirler. Tıpkı 15-16 Haziran'da işçi sınıfına dayatılan "sendikal örgütlenme ve grev yasağında" olduğu gibi, günümüzde de salgın tehlikesini ileriye sürerek işçi sınıfının ve halkın, kendi gerici-faşist uygulamalarına, faşist terörüne rıza göstermelerini hedeflemektedirler.

Mahallemize, sokağımızda, aynı otobüste, inşaatlarda, marketlerde, cafelerde... Bu yelpaze genişliğindeki ezilenleri, emekçileri, yoksulları fabrikalarda, alışve-

riş merkezlerinde, organize sanayi bölgelerinde, mahallelerde "salgından mı aklıktan mı ölüm" ikileminde bırakan düzenden hesap sormak, tıpkı 15-16 Haziran günlerinde olduğu gibi egemenlerin saldırılarına ve "yeni normallerine" karşı koymak için daha fazla gerekçemiz var artık.

Kaypakmaya atfla 15-16 Haziran'a bakarak bu salgın ve kriz süreci şu ifadelerle yorumlanabilir; "...hem işçi sınıfı mücadelesinde hem de sosyalist harekette büyük ve önemli değişikliklere ve sıçramalara yol açtı." "... gerçek kahramanın gerçekten kitleler olduğunu gösterdi ve bütün bireyci küçük burjuva akımlara ağır bir darbe indirdi." "... sıkıyönetim, en zor şartlarda dahi mücadeleye devam etmenin nasıl mümkün olabileceğini gösterdi." "Büyük işçi direnişine katılan, sıkıyönetim şartlarında dahi mücadeleyi devam ettiren ve kitleler arasında çalışma pratiği olan arkadaşlar, büyük işçi hareketinden gereken dersi çıkardılar ve bu arkadaşların bilincinde bir sıçrama oldu." (İbrahim Kaypak-kaya, Bütün Eserler, s. 151)

İçinden geçtiğimiz salgın koşullarında Gezi İsyanı'nın 7. yıldönümünde hâkim sınıflar kendi normallerini işçi sınıfına ve halka dayatırken, bizler kendi normallerimiz olan 15-16 Haziranları, Gezileri hayata geçirelim.